

ΤΙΜΗ 2€

νέα προοπτική

Σ' αυτό το φύλλο

Η κρίση της Volkswagen και η μη αναστρέψιμη πτώση της Ε.Ε.

σελ. 7

Το ΕΕΚ στη Συνάντηση Λέον Τρότσκι στο Μπουένος Άιρες

σελ. 16

50+1 Χρόνια ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

όρθιο, κάστρο άπαρτο

Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία, Υγεία, Ειρήνη

**Όλοι στις εκδηλώσεις και στη μεγάλη
διαδήλωση στην Αμερικανική και
Ισραηλινή πρεσβεία**

Κυριακή 17 Νοέμβρη, 3 μ.μ.
πλατεία Κλαυθμώνος

Έττα του ΝΑΤΟ

Κάτω ο ιμπεριαλισμός και ο σιωνισμός

Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Τετάρτη 20 Νοέμβρη

Αθήνα, Χαυτεία 11 π.μ.

107 Χρόνια

**Οκτωβριανή Επανάσταση
ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΕΚ**

ΟΧΙ στην έκδοση στην Τουρκία του αγωνιστή δημοσιογράφου Ali Ercan Gökoğlu

Οι 11 κατηγορούμενοι για φοβερή τρομοκρατία, στο δικαστήριο του

Κορδαλλού, πανηγυρίζουν την αθώωσή τους, μαζί με τους δικηγόρους τους. Αλλά η συνεργαζόμενη με την τουρκική ΜΙΤ ελληνική Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία δεν το βάζει κάτω. Πρέπει να προσφέρει υπηρεσίες στους συναδέλφους της της ΜΙΤ και στο καθεστώς Ερντογάν. Με κύκλο σημειώνεται ο Ali Ercan Gökoğlu.

Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (Ελλάδα) καταδικάζει την απόφαση της αστυνομίας -καθ' υπόδειξη της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Προ.Πο και της κυβέρνησης Μητσοτάκη- να απελάσει τον αγωνιστή από την Τουρκία Ali Ercan Gökoğlu. Επικυρωμένη από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Χανίων, η απόφαση αυτή σημαίνει

ότι στέλνει τον αριστερό δημοσιογράφο όχι απλά στις φυλακές της Τουρκίας, αλλά στα μπουντρούμια των βασανιστηρίων της τουρκικής αστυνομίας.

Η Τουρκία ΔΕΝ είναι "ασφαλής χώρα" και η μοίρα των συλληφθέντων, φυλακισμένων και εκδοθέντων είναι σίγουρα τα βασανιστήρια, τα ισόβια δεσμά και η εξόντωση. Η δεξιά κυβέ-

νηση Μητσοτάκη με τους ακροδεξιούς και φασίστες υπουργούς της, παίζοντας διπλωματικά παιχνίδια παζαριών και διευθετήσεων, προσφέρει τα κεφάλια αγωνιστών όπως ο Ali Ercan Gökoğlu στο "πίατο" του Ερντογάν.

Οι κατηγορίες της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας και της ΕΥΠ σε βάρος του Ali Ercan Gökoğlu αποδείχθηκαν κατασκευασμένες και έχουν καταρρεύσει στα ελληνικά δικαστήρια που επανειλημμένα τον έχουν αθώωσει, όπως και τους συντρόφους του. Από τις 5

Οκτωβρίου 2024 ο Ali Ercan Gökoğlu βρίσκεται σε απεργία πείνας επ' αόριστον και έχει χάσει πάνω από 15 κιλά βάρους, διαμαρτυρόμενος για την απόφαση απέλασης και τις νομικές σκευωρίες που μηχανεύτηκε η -συνεργαζόμενη με την τουρκική ΜΙΤ- Αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

Το ΕΕΚ λέει: Όχι στην έκδοση του Ali Ercan Gökoğlu. Ανακαλέστε τώρα τις αποφάσεις της αστυνομίας για διοικητική κράτηση και απέλασή του. Να γίνουν άμεσα αποδεκτά τα αιτήματα της απεργίας πείνας. Ελευθερία

και πολιτικό άσυλο στον καταδικασμένο αγωνιστή.

**ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ**
811/2024

Το δίλημμα του νέου Συμφώνου Σταθερότητας: Συντάξεις ή Φρεγάτες;

Ένα στρατηγικό πολιτικό ερώτημα "κρύβεται" πίσω από τα νούμερα τα οποία παρουσίασε πρόσφατα η κυβέρνηση για το νέο Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό - Διарθρωτικό Πρόγραμμα της χώρας για την περίοδο 2025 - 2028.

Αυτό συνοψίζεται ως εξής: Πληρωμή ασφαλιστικών δαπανών ή πλήρωμη εξοπλι-

σμών; Κατά την παρουσίαση του εν λόγω προγράμματος, ο Υπουργός Οικονομικών, Κωστής Χατζηδάκης ανέφερε πως η Ελλάδα έχει υψηλές -σε σχέση με τις άλλες χώρες της ΕΕ (σαν ποσοστό του ΑΕΠ)- δαπάνες αφενός για το ασφαλιστικό και αφετέρου για την άμυνα.

Η πραγματικότητα αυτή οδηγεί την κυβέρνηση να δαπανά το 1/3 της αύξησης των δαπανών που της επιτρέπει το νέο ευρωπαϊκό Σύμφωνο Σταθερότητας για την ασφάλιση -και ιδίως για τις συντάξεις- και το άλλο 1/3 για την αμυντική θωράκιση της χώρας "μας".

Όταν μιλάμε για "αμυντική" θωράκιση, εννοούμε τις

πληρωμές που πρέπει να γίνουν για τις γαλλικές φρεγάτες Μπελαρά και τα αμερικανικά αερομαχητικά F-35, προκειμένου η Ελλάδα να αντιμετωπίσει όχι τόσο τον "κίνδυνο από ανατολάς", όσο, και αυτό ενδιαφέρει τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, να ενισχύσει τη νοτιο-ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ, καθώς δύο μεγάλες εστίες πολέμου έχουν ανάψει στην Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή.

Όσον αφορά τις δαπάνες για την ασφάλιση και ιδιαίτερα τις συντάξεις, αυτές αυξάνονται πλέον με εκρηκτικό ρυθμό, όχι γιατί η κυβέρνηση δίνει σημαντικές αυξήσεις, αλλά γιατί αυξάνεται ραγδαία το πλήθος των συνταξιούχων, καθώς η κυβέρνηση έχει αυτοματοποιήσει την διαδικασία απονομής νέων συντάξεων...

Τα κονδύλια τα οποία έχει προγραμματίσει η κυβέρνηση για να καλύψει τις αυξη-

μένες δαπάνες, τόσο για τις συντάξεις, όσο για την άμυνα, είναι "κλειδωμένα".

Αυτό σημαίνει πως ακόμα και αν το κράτος εισπράξει περισσότερα φορολογικά ή άλλα έσοδα κατά τη διάρκεια ενός έτους, δεν θα μπορεί να δώσει ούτε σεντς παραπάνω και αυτό αποτελεί ανελαστικό κανόνα για κάθε χώρα - μέλος της ΕΕ από το 2025, μαζί και την Ελλάδα.

Κάθε σεντς από κρατικά έσοδα πάνω από το στόχο του προϋπολογισμού θα πηγαίνει στην αποπληρωμή του δημοσίου χρέους και σε απολύτως τίποτα άλλο!

Μόνη εξαίρεση θα αποτελούν τα ευρώ τα οποία θα καταφέρει να εξοικονομήσει η κυβέρνηση είτε από τη μάχη κατά της φοροδιαφυγής (δηλαδή το μηχανισμό φορολογικής εξόντωσης των πιο φτωχών μικροαστικών στρωμάτων), τα οποία θα κατευθύνονται σε νέες

μειώσεις φόρων και τα ευρώ που θα εξοικονομηθούν από την "επισκόπηση δαπανών" για επιδόματα...

Με άλλα λόγια, και με το νόμο πλέον η κυβέρνηση της χώρας "μας" ιεραρχεί τις προτεραιότητες της: Πρώτον, αποπληρωμή του δημοσίου χρέους, δεύτερον αμυντική θωράκιση της χώρας και τρίτον (δηλαδή ό,τι περισσέψει) κάλυψη των αυξημένων δαπανών ασφάλισης...

Κοινώς, η κυβέρνηση αγωνιά πρώτα να πληρώνει τους διεθνείς τοκοφύλους και την πολεμική βιομηχανία (η οποία παράγει τα όπλα αλληλοεξόντωσης των λαών) και έπειτα να πληρώνει τις βεβαιωμένες υποχρεώσεις της προς τους ασφαλισμένους, όπως τις συντάξεις.

Η πολιτική ιεράρχηση της κυβέρνησης σε σχέση με το πού θα δαπανά τα έσοδα που αφαιμάσσει από την κοινωνία και προπαντός από την εργατική τάξη δεν αφήνει κανένα χώρο για "ενδιάμεσες" λύσεις: Είτε θα υπομείνουμε το αστικό κράτος να μας ξεζουμίζει σήμερα οικονομικά για να ετοιμάζει τον αυριανό μας τάφο στα πεδία των μαχών, είτε θα το ανατρέψουμε για να γλιτώσουμε τον οικονομικό και πολεμικό όλεθρο.

★ νέα
προοπτική

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ (ΕΕΚ - ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Μ.Ε - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Θ. Κουτσουμπός

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
Καποδιστρίου 38, 10431
Αθήνα, Κιν.: 6973940977

ΤΣΕΚ-ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
«Νέα Προοπτική»
Θ. Κουτσουμπός
Καποδιστρίου 38,
10431 Αθήνα

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Βιβλιοτεχνία Ο.Ε.
Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Αθήνα
design@vivliotechnia.gr
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Παππάς Εκτυπωτική ΙΚΕ
Παπαρηγοπούλου 6Δ, Περιστέρι
print@vivliotechnia.gr

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΕΚ

Ο Οκτώβρης του 1917 Σήμερα

— του Ερνέστο Αγγελί

Την Τετάρτη 6 Νοεμβρίου του 2024, στην επέτειο των 107 χρόνων από την έναρξη της Οκτωβριανής Επανάστασης στις 7 Νοεμβρίου του 1917, το ΕΕΚ πραγματοποίησε με επιτυχία πολιτική εκδήλωση, για τις προοπτικές της παγκόσμιας επανάστασης, στη σημερινή, εκρηκτική κατάσταση που διαμορφώνεται διεθνώς και στην Ελλάδα. Σε μια κατάμεστη αίθουσα της ΑΣΟΕΕ, συντρόφισσες/σύντροφοι, μέλη και φίλοι του ΕΕΚ, πήραν μέρος σε αυτήν την πολιτική εκδήλωση.

Στο επίκεντρο της εκδήλωσης, ήταν η παρουσίαση της διεθνούς εμπειρίας από την 3η Συνάντηση Τρότσκι στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής, από τις 22 ως τις 26 Οκτωβρίου. Στο III Encuentro Internacional Trotsky, συμμετείχε τριμελής αντιπροσωπεία του ΕΕΚ, αποτελούμενη από τους συντρόφους Σάββα Μιχαήλ, γραμματέα του Κόμματος, Σάββα Στρούμπο και Ναταλία Γεωργοσοπούλου. Η αντιπροσωπεία του ΕΕΚ, πέραν της καθεαυτο συμμετοχής με ομιλίες και παρεμβάσεις στο εν λόγω σημαντικό και επιτυχημένο Συνέδριο, πραγματοποίησε και μια σειρά από άλλες κρίσιμες και επιτυχημένες πολιτικές παρεμβάσεις.

Την εκδήλωση στην ΑΣΟΕΕ άνοιξε ο προεδρεύων σε αυτήν σ. Φάνης Π., που αναφέρθηκε στην επικαιρότητα του Οκτώβρη του 1917 σήμερα.

Στη συνέχεια ο σύντροφος Σάββας Στρούμπος, έδωσε ένα συνοπτικό ραπόρτο από τη Συνάντηση στην Αργεντινή, υπογραμμίζοντας ότι η λατινοαμερικάνικη αυτή χώρα "είναι ένα ηφαιστειογενές τοπίο που συσσωρεύει με τρόπο αποκαλυπτικό όλες τις αντιφάσεις της δομικής κρίσης του καπιταλισμού". Βασικά σημεία της εισήγησης του Σ. Στρούμπου υπάρχουν στο αντίστοιχο άρθρο του στη σελ. 16 της παρούσας έκδοσης της ΝΠ.

Ο κεντρικός ομιλητής σ. Σάββας Μιχαήλ, μιλώντας την επομένη των αμερικανικών εκλογών χαρακτήρισε ως θυελλώδη την κατάσταση στη Λατινική Αμερική, αλλά και σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο. Εμφατικά εξήγησε ότι η "κυρίαρχη τάξη κι ο ιμπεριαλισμός, θέλει να πιστεύουμε, προπαντός τα

τελευταία 33 χρόνια, ότι η Μεγάλη Σοσιαλιστική Επανάσταση του Οκτώβρη 1917 ανήκει πια στο μουσείο της Ιστορίας. Οι ιμπεριαλιστές, αναποδογυρίζουν την πραγματικότητα: τίποτα όμως δεν μπορεί να κρύψει την ιστορική παρακμή και άλυτη παγκόσμια κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, με απόγειο την παρακμή της ιμπεριαλιστικής Αμερικής".

Ο ομιλητής, ανέλυσε τη διαδικασία της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και κοινωνικής πώλωσης στη βόρεια Αμερική και διεθνώς. Οι δύο εν εξελίξει πόλεμοι,

είπε ο Σάββας Μιχαήλ, είναι δύο αλληλένδετες στιγμές της ίδιας ιστορικής διαδικασίας καπιταλιστικής κρίσης, η οποία οδηγεί τις άρχουσες τάξεις, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια αντιστροφής της παρακμής του παγκόσμιου καπιταλισμού. Όπως το ΕΕΚ έχει εδώ και καιρό προειδοποιήσει, για τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, ο πόλεμος

επαναποικιοποίησης της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, της οποίας το 80% το λαού είναι υπέρ της ανασύστασης της ΕΣΣΔ, αντιπροσωπεύει έναν πόλεμο επανακατάκτησης των χωρών που γνώρισαν επαναστάσεις.

Σε κάθε όμως περίπτωση, δεν μπορούμε και δεν πρέπει να υποτιμήσουμε την απειλή και τον κίνδυνο του φασισμού, που απορρέει από αυτές ακριβώς τις συνθήκες της παρακμής του καπιταλισμού. Αντικρουόμενα αυταπάτες ορισμένων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς περί

αλλαγής της κατάστασης στα μέτωπα του πολέμου σε Ρωσία και Μέση Ανατολή, με την εκλογή του Τραμπ σημείωσε: "ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, με τον Τραμπ δεν θα σταματήσει, γιατί είναι υποχρεωμένοι να συνεχίσουν να επιχειρούν ένα σπάσιμο του αδιεξόδου της παρακμής τους, όχι μόνο με οικονομικά, αλλά με στρατιωτικά μέσα".

Σε σχέση με την επανεκλογή του Τραμπ, ο Σάββας Μιχαήλ, είπε ότι τον δρόμο της νίκης του, τον άνοιξε ο γενοκτόνος Μπάιντεν και η διάδοχός του Χάρις. Η αμερικανική κοινωνία, σημείωσε, παραμένει διχασμένη, ενώ ο προστατευτισμός και οι φοροαπαλλαγές του μεγάλου κεφαλαίου θα δυναμώσουν την κρίση στο εσωτερικό των ΗΠΑ και παγκόσμια.

Ο μεγάλος χαμένος στη νέα φάση της κρίσης και της πολιτικής πώλωσης, τόσο στις ΗΠΑ όσο και διεθνώς, είναι η Ε.Ε., η οποία συσσωρεύει ερείπια στη Γερμανία, Γαλλία και παντού.

Η Ελλάδα, είναι στον κρατήρα του διεθνούς ηφαιστείου σε έκρηξη και η εργατική τάξη είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να βγάλει την κοινωνία από την καπιταλιστική σήψη και το αδιέξοδο, μετατρέπόμενη σε ηγεμονική δύναμη όλου του λαού. Το ΕΕΚ, 107 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση και 51 χρόνια μετά την ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου, βροντοφωνάζει: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΟΥ 1917, ΤΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΤΟΥ 1941-1949 ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΟΥ 1973 ΖΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ. Ο Σάββας Μιχαήλ, συμπερασματικά είπε, ότι "η πολιτική ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης, απαιτεί ένα επαναστατικό μαρξιστικό κόμμα - τμήμα της επαναστατικής 4ης Διεθνούς που θα παλεύει για την ολοκλήρωση, σε παγκόσμια κλίμακα, του έργου που άρχισε ο Οκτώβρης του 1917".

Η εκδήλωση, ολοκληρώθηκε, με μια σειρά ερωτήσεων και παρεμβάσεων συντρόφων, σε σχέση με τα ζητήματα που τέθηκαν στο Συνέδριο Τρότσκι, την πάλη υποστήριξης του Παλαιστινιακού λαού, στη σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό και τον σιωνισμό μετά την άνοδο του Τραμπ. Η συνέχεια στην διεθνιστική πάλη του ΕΕΚ είναι μπροστά!

Η Νέα Προοπτική και έντυπη

Υστερα από την ενθαρρυντική, έως ενθουσιώδη υποδοχή που συνάντησε το δοκιμαστικό φύλλο με αριθμό 000 της έντυπης Νέας Προοπτικής, και την επίλυση ορισμένων ζητημάτων, με απόφαση της ΚΕ του ΕΕΚ η ΝΠ θα κυκλοφορεί και έντυπη. Ενώ διατηρούμε την ηλεκτρονική μορφή με καθημερινή αρθρογραφία, θα έχουμε την έντυπη μία φορά το μήνα.

Ζητάμε από τις συντρόφισσες και συντρόφους, τις φίλες και φίλους, να ενισχύσουν τη Νέα Προ-

οπτική και την προοπτική της ταξικής χειραφέτησης της εργατικής τάξης, για την προοπτική της διαρκούς, διεθνούς επανάστασης και του παγκόσμιου σοσιαλισμού. Στις σκοτεινές προοπτικές του παγκόσμιου καπιταλισμού σε κρίση και παρακμή, που γεννάει τέρατα σαν τον Τραμπ, στον γενοκτονικό πόλεμο στην Παλαιστίνη και τον πόλεμο στην Ουκρανία, να αντιτάξουμε την διεθνιστική προοπτική της ήττας του σιωνιστικού κράτους, των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ, της Ε.Ε. και της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Η Νέα Προοπτική ήταν, είναι και θα είναι μια εφημερίδα στην υπεράσπιση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού απέναντι στο κεφάλαιο, στην υπεράσπιση της Παλαιστίνης και των καταπιεσμένων λαών από τον ιμπεριαλισμό, εφημερίδα ανοικτών οριζόντων, ενάντια στην ιδεολογία της κυρίαρχης τάξης.

Ζητάμε την υποστήριξη συντρόφων, φίλων και αναγνωστών για τη διάδοση και την οικονομική της στήριξη της εφημερίδας.

Η Συντακτική Επιτροπή

**Σπάμε τα δεσμά
του κυβερνητικού
-εργοδοτικού
συνδικαλισμού**

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ 2024

ΜΑΧΟΜΕΝΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

**Όχι στην
καταστροφική
«συμφιλιωτική»
στρατηγική από
ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ**

Η χειροπιαστή ζοφερή πραγματικότητα που μας περιβάλλει αποδεικνύει ότι η εργατική τάξη πληρώνει με τον πιο σκληρό τρόπο το μάρμαρο της ιστορικής καταστροφής που συντελείται σε παγκόσμιο επίπεδο:

Εργασία

Η επισφαλής εργασία, η εργοδοτική αυθαιρεσία και ασυδοσία γίνονται ο νόμος της αγοράς. Η κατάργηση του οκτάωρου, της πενθήμερης εργασίας, της υπερωριακής εργασίας, η ανασφάλιστη εργασία, η σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, οι ατομικές συμβάσεις εργασίας, το κυνήγι κατά των σωματείων, κατά του δικαιώματος της απεργίας, οι συνδικαλιστικές διώξεις νομοθετούνται και επιβάλλουν τη βαρβαρότητα τους με τις πλάτες του κράτους (νόμος Χατζηδάκη/Γεωργιάδη). Τα «εργατικά ατυχήματα» πολλαπλασιάζονται καθημερινά με ρυθμούς επιδημίας, αποκαλύπτοντας τη σχέση τους με τη συμπίεση του κόστους παραγωγής προς όφελος της αδηφάγας επιχειρηματικής κερδοφορίας, με τίμημα ακόμα και την ίδια τη ζωή των εργατών.

Πολεμική Οικονομία στην Ευρώπη και στη χώρα μας - Οι Κοινωνίες σε κατάρρευση

Η πολεμική οικονομία επιβάλλει τη δική της απάνθρωπη πολιτική σε όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας. Οι μισθοί βρίσκονται καθηλωμένοι εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Την ίδια στιγμή το κόστος ζωής εκτοξεύεται σε αδιανόητα επίπεδα. Δύο και τρεις δουλειές δεν φτάνουν για να τα βγάλει πέρα ο οικογενειακός προϋπολογισμός. Στο όνομα της «ανάπτυξης» επί δεκαετίες πετσοκόβονται εργατικά δικαιώματα και κοινωνικές παροχές, δημιουργώντας μια κοινωνική πραγματικό-

Αγώνας στα χέρια των εργατών για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τη μέγγενη του ξοφλημένου καπιταλισμού

ΟΛΟΙ-ΟΛΕΣ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ - 20 ΝΟΕΜΒΡΗ 2024

τητα με ανεργία, ελεεινούς μισθούς, στεγαστική κρίση, φτώχεια, στέρση τροφής, ενεργειακή κρίση, εργασιακό βίο μέχρι θανάτου, πρόσβαση στην υγεία και την παιδεία μόνο για τους πλούσιους, οικολογική καταστροφή.

Κυβερνητική και Πολιτική Κρίση σε διεθνές και εγχώριο επίπεδο - Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι απειλούν να καταστρέψουν τον πλανήτη.

Η πολιτική αστάθεια γίνεται κοινό παθολογικό σύμπτωμα σε όλα τα μητροπολιτικά ιμπεριαλιστικά κράτη, από τη Βρετανία και τη Γαλλία ως τις ΗΠΑ. Στη χώρα μας, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, παρά την απουσία δεσπόζουσας αντιπολίτευσης, υπόκειται σε καλπάζουσα φθορά, εξαιτίας της θανατοπολιτικής που ακολουθεί ευλαβικά. Η χώρα και οι άνθρωποί της, διαλύονται από την εγκατάλειψη του κράτους. Οι δημόσιες υπηρεσίες παρακμάζουν υποστελεχωμένες και υποχρηματοδοτούμενες, ενώ οι εξοπλιστικές δαπάνες γίνονται το καρκίνωμα του κρατικού προϋπολογισμού που κατατρώγει τα κρατικά έσοδα, εις βάρος κάθε άλλου κοινωνικού σκοπού. Η λαϊκή δυσανεμία που μεγεθύνεται αντιμετωπίζεται από την Κυβέρνηση με καταστολή και διώξεις.

Οι ήρωες των θερινών πυρκαγιών, οι πυροσβέστες, τον χειμώνα «ξυλοφορτώνονται» από τα ΜΑΤ του Χρυσοχοϊδη. Οι ήρωες της πανδημίας του COVID-19, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ευτελίζονται με κάθε ευκαιρία από τον ανεκδιήγητο Υπουργό Υγείας Γεωργιάδη. Οι εκπαιδευτικοί σέρνονται με μπαράζ διώξεων στα πειθαρχικά συμβούλια, προπηλακίζονται και απολύονται γιατί μάχονται κατά της αξιολόγησης που στοχεύει στον ταξικό διαχωρισμό και τη μετατροπή των σχολείων σε επιχειρήσεις.

Πόλεμος στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών

Ο ιμπεριαλισμός ανοίγει πολεμικά μέτωπα προσπαθώντας να μετατρέψει σε ευκαιρία την κρίση του. Ουκρανία και Μέση Ανατολή γίνονται τα θέατρα πολιτικών εξελίξεων με πολεμικές συγκρούσεις παγκόσμιας εμβέλειας, με απώτερο στόχο την εξασφάλιση ζωτικού χώρου στις παρακμασμένες ΗΠΑ, που έχουν θέσει κάτω από τη μπότα τους με όχημα το ΝΑΤΟ, την εξίσου φυλλορροούσα Ευρωπαϊκή Ένωση. Η ελληνική κυβέρνηση υπό το θλιβερό ενεργούμενο-χαϊδεμένο τους Μητσοτάκη, εμπλέκεται σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, για την προστασία του εφοπλι-

στικού κεφαλαίου, υποστηρίζει ξεδιάντροπα το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, που διαπράττει γενοκτονία εναντίον του παλαιστινιακού λαού, συνδράμει υλικά και πολιτικά το νεοναζιστικό καθεστώς της Ουκρανίας στη σύγκρουσή του με τη Ρωσία. Σε αυτή την ολέθρια για το λαό κυβέρνηση και στην πολιτική της πρέπει να τεθεί τέλος από το ανεξάρτητο ταξικό εργατικό κίνημα.

Ο αγώνας για καλύτερους μισθούς, για φθηνή στέγη και ενέργεια, για δημόσια, δωρεάν υγεία και παιδεία, για εργασία με δικαιώματα, ασφάλεια και υγιεινή στην εργασία, για ζωή με αξιοπρέπεια πριν, κατά τη διάρκεια και μετά το τέλος του εργασιακού μας βίου, για αληθινή κοινωνική ελευθερία και αρμονία της ανθρώπινης ύπαρξης με τη Φύση, δεν μπορεί να παρά να καταλήξει σε αγώνα για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η οποία έχει ως πολιτική της ατζέντα αυτή ακριβώς την τρισάθλια, μισεργατική και απάνθρωπη πολιτική, τις οδυνηρές συνέπειες της οποίας ζούμε καθημερινά.

Η Γενική Απεργία της 20ής Νοέμβρη 2024, μπορεί, αντί για τουφεκιά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να γίνει σάλπισμα ενός ανυποχώρητου, αποφασιστικού, ανεξάρτητου, ταξικού αγώνα που θα διαπνέεται από αυτοπεποίθηση για τις νίκες που μπορεί να φέρει. Αγώνα για την άμεση ικανοποίηση επείγουσων εργατικών διεκδικήσεων, αγώνα που μπορεί να προετοιμάσει το έδαφος για τη Γενική Απεργία Διαρκείας, με σκοπό την ανατροπή της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας και μαζί της, του καπιταλιστικού συστήματος που υπηρετεί.

Στις 20 Νοέμβρη απεργούμε:

> Για αυξήσεις στους μισθούς που να υπερκαλύ-

πτουν τις πληθωριστικές ανατιμήσεις

> Για επαναφορά του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού στο Δημόσιο Τομέα

> Για επαναφορά της συλλογικής αυτονομίας και υπογραφή γνήσιων συλλογικών συμβάσεων εργασίας με οριζόντιες αυξήσεις στους μισθούς,

> Για μείωση του χρόνου εργασίας, χωρίς μείωση των αποδοχών,

> Για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη/Γεωργιάδη και όλων των αντιδραστικών εργατικών νόμων για τον ημερήσιο και εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας, τη μαύρη, ανασφάλιστη, ευέλικτη εργασία, τη διάλυση των σωματείων και την κατάργηση του απεργιακού δικαιώματος,

> Για την κατάργηση των αντιδραστικών νόμων ιδιωτικοποίησης των ΑΕΙ, της ψυχικής υγείας και απεξάρτησης και όλων των αντιδραστικών νόμων κατά των κοινωνικών παροχών σε Υγεία, Παιδεία.

> Για τη στελέχωση των δημοσίων οργανισμών με τακτικό προσωπικό και τη χρηματοδότησή τους με σκοπό την αναβάθμιση της ποιότητας των κοινωνικών υπηρεσιών που προσφέρουν.

> Για την απεμπλοκή της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά πολεμικά σχέδια ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ στο πλευρό των ναζιστικού τύπου καθεστώτων Ισραήλ, Ουκρανίας.

> Για να ξεκινήσουμε την αγωνιστική πορεία, με σκοπό να τεθεί στο προσκήνιο της Ιστορίας, ο Άνθρωπος, η Ζωή και η Απελευθέρωσή του από το ζυγό της εκμετάλλευσης, με την εργατική τάξη επικεφαλής.

Καλούμε κάθε σωματείο, εργαζόμενο, άνεργο, πρόσφυγα ή μετανάστη να συμμετέχει στην ανεξάρτητη ταξική απεργιακή συγκέντρωση στις 20 Νοέμβρη στα Χαυτεία στις 11 π.μ.

Συμμετέχουμε στη συγκέντρωση - πικετοφορία στο Σύνταγμα (Ερμού) στις 7/11 στις 7μμ, για την προπαγάνδη της απεργίας.

4/11/2024

Θεραπεία και επανάσταση

— του Στύρου Γεωργόπουλου

Η εποχή όπου διανύουμε φαντάζει ουτοπική για ορισμένους και δυστοπική για κάποιους άλλους. Για εκείνους που τρισευχισμένοι διανύουν την δεύτερη 4ετία στην κρατική ηγεσία, το σχέδιο εξόντωσης του Ανθρώπου φαίνεται να έχει επιτευχθεί. Η ιατροποίηση της ανέχειας, της ανεργίας, του κοινωνικού αποκλεισμού, της ψυχικής ασθένειας κατά την περίοδο του COVID-19 αναδεικνύει την βαθύτατη ταξική υπόσταση της πανδημίας. Η μεθοδική διάλυση του ΕΣΥ στην οποία

συνέβαλαν μια σειρά από κυβερνήσεις, φαίνεται να ολοκληρώνεται με το νόμο Βαρτζόπουλου, ο οποίος και ψηφίστηκε κάτω από συνθήκες απουσίας κόσμου λόγω των ακραίων καιρικών φαινομένων αυτού του καλοκαιριού αλλά κυρίως λόγω της γενικότερης αδιαφορίας που πλέον επικρατεί για τα κοινά. Ο δυσνόητος νομικός λόγος και οι δικολαβίστικες παραπομπές του δεν αφήνουν μεγάλο περιθώριο στη φαντασία για την έλευση της «νέας εποχής» στον τομέα της δημοσίας ψυχικής υγείας και απεξάρτησης που θα ακολουθήσει. Οι μεταρρυθμιστικές αλλαγές που αναιρούν το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν θεραπεία, πρόνομο και **ΔΙΚΑΙΩΜΑ** που είχαν γενιές μέχρι σήμερα παύει να υπάρχει. Η πολλά υποσχόμενη «νέα τάξη» πράγματι, γεγονός και προσωπίων που θριαμβευτικά οδηγούν νέους και νέες στο απόλυτο αδιέξοδο, εγκαθιδρύει ένα δόγμα κοινωνικού κανιβαλισμού και αποκλεισμού. Η άσκηση της εξουσίας της κυβέρνησης Μητσοτάκη μέσω της βιοπολιτικής, μετατρέπεται σε μια σύγχρονη θανατο-πολιτική κατά την οποία ο εξαρτημένος θα πρέπει να τίθεται ενώπιον των ευθυνών του και με δικά του έξοδα να επιμερίζεται την θεραπεία που το νέο μόρφωμα γραφειοκρατικού υπερσυγκε-

ντρωτισμού θα επιβάλλει στις «θεραπευτικές κοινότητες - ακραίας εξατομίκευσης». Η βιοεξουσία των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων με μοναδική αρχή το κέρδος και τον αποκλεισμό των ευαίσθητων κοινωνικών ομάδων, επιβάλλει ένα νέο πρωτόκολλο βασισμένο στον κοινωνικό ευγονισμό και στο «δικαίωμα» της θεραπείας αποκλειστικά στους έχοντες.

Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη καταστέλλει την ανθρωποκεντρική προσέγγιση την οποία έχουν υιοθετήσει οι δομές ψυχικής υγείας, προσφέροντας αφιλόκερδος ένα κοινωνικό έργο με βασική αρχή τον σεβασμό προς τον ίδιο τον άνθρωπο. Η αδυσώπητη νεοφιλελεύθερη θανατοπολιτική συνώνυμη με το όνομα Μητσοτάκη που θυσιάζει τους πάντες στο βωμό του κέρδους επιχειρεί μια ακόμη μισανθρωπική ακρότητα: να καταστρέψει ένα διαχρονικό έργο που βασίζεται στην δωρεάν και δημοσιότητα απεξάρτησης. Η απολυταρχικός χαρακτήρας του κεφάλαιου που αποβλέπει στην διάλυση της δημοσίας υγείας, έρχεται σε μετωπική σύγκρουση με τις αρχές της φιλοσοφίας των στεγνών προγραμμάτων απεξάρτησης.

Οι αρχές των στεγνών προγραμμάτων απεξάρτησης (18 Άνω, ΚΕΘΕΑ κ.ά) βασίζονται στην ομαδική θεραπεία με κεντρικούς

άξονες τους συλλογικούς αγώνες ενάντια στα φαντάσματα του παρελθόντος που όλοι οι απεξαρτημένοι αντιμετωπίζουν κατά τη διάρκεια της θεραπείας τους. Συνεπώς, ο αγώνας της απεξάρτησης είναι ένας κοινός αγώνας, διαδραστικός και συλλογικός με στόχο την πολιτική και κοινωνική χειραφέτηση του άλλοτε εξαρτημένου ατόμου. Ο δρόμος της απεξάρτησης βασίζεται στη θεραπεία του ατόμου εντός ενός πλαισίου που με ατέρμονες προσπάθειες έχει διατηρηθεί ακέραιο και ανόθευτο από κομματικά συμφέροντα και ιδιωτικές πρωτοβουλίες. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη που μετωπικά δεν θα είχε ποτέ το κουράγιο να έρθει σε ρήξη με έστω και έναν απεξαρτημένο, επιχειρεί για πρώτη φορά να ολοκληρώσει ένα έργο που οι προηγούμενες κυβερνήσεις έχουν αφήσει ανολοκλήρωτο.

Το διαχρονικό έργο του 18 Άνω, η κληρονομιά που αφήνει σε όλους μας είναι η ανακάλυψη και η πολιτική χειραφέτηση του εαυτού μέσω της ψυχοθεραπείας. Η θεραπεία μέσω της τέχνης όπως π.χ. οι ομάδες πηλού και δραματοθεραπείας λειτουργούν ως φορείς κοινωνικοποίησης και εξερεύνησης του «αγνώστου εγώ». Οι θεμελιώδεις αρχές της ψυχικής απεξάρτησης βασίζονται στην διερεύνηση των πνευματικών οριζώ-

ντων που μέχρι πρότινος περιορίζονταν από το σκοταδισμό της εξάρτησης. Συνεπώς, οι εικαστικές τέχνες και η λογοτεχνία αποτελούν ένα εναλλακτικό μέσο επικοινωνίας με τον «άλλον» που μέχρι πρότινος δεν γνώριζε. Εκείνον τον «άλλον» που μέχρι σήμερα αδιαφορούσα να γνωρίσω. Εκείνον τον «άλλον» που στη θέση του βρίσκομαι εγώ και εκείνος στην δική μου. Ο «άγνωστος άλλος», ο διωκόμενος από τύψεις και ενοχές ενός συστήματος καθολικής υπακοής σε νόρμες που δεν τον βρίσκουν σύμφωνο. Εκείνος ο «άλλος» που παίζοντας κωρώνα ή γράμματα τη ζωή σε καθημερινή βάση έχει μετατραπεί σε σύγχρονο μάρτυρα, όντας «φιλοξενούμενος» σε καταστήματα κράτησης, σε φυλακές και ψυχιατρεία. Ζώντας μια ζωή ακραίου εξευτελισμού, φυτοζωώνοντας στις παρυφές του κοινωνικού συνόλου, διωκόμενος από όλους και πρώτα απ' όλους από τον ίδιο του τον εαυτό, μετατρέπεται σε αποδιοπομπαίο τράγο από ένα σύστημα που βρίσκει την ισορροπία του δικάζοντας και εξοστρακίζοντας κάθε απειλή είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο. Εκείνος ο «άλλος» που δεν θέλουμε να συνδι-

αλλάγουμε μαζί του. Φτάνει η στιγμή όμως που εκείνος ο «άλλος» αποφασίζει να αποστατή-

σει από το περιθώριο που οι αρχές της βιοεξουσίας, της πόλης και του κράτους αλλά και η ίδια του η οικογένεια τον είχαν εκτοπίσει. Εκείνος ο «άλλος» καταφέρνει να βρει φωνή ενάντια σε εκείνες που τον κυριεύαν μια ζωή. Εκείνες τις φωνές που τον καλούν ακόμη μέχρι και σήμερα να επιστρέψει στα γνώριμα μέρη, εκεί που παραμένει «ατρόμητος» και «αποδοκτικός» και που το **ΚΡΑΤΟΣ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΟΥ**. Εκείνος ο «άλλος» βρίσκει επιτέλους συνοδοιπόρους με τους οποίους θα κάνουν το πιο σημαντικό ταξίδι της ζωής τους: εκείνο από το σκοτάδι στο φως, από την πνευματική σκλαβιά στην ελευθερία του λόγου, από την πολιτική αδιαφορία στην ταξική ανασυγκρότηση της συνείδησης του αγώνα ενάντια στη μεθοδευμένη σήψη του Ανθρώπου.

Η ομάδα της δραματοθεραπείας, αποτέλεσε ακρογωνιαίο λίθο στο θεραπευτικό μου ταξίδι καθώς ήταν και η ομάδα με την περισσότερη προσέλευση. Η μετουσίωση ενός ρόλου στο πλαίσιο συνεργασίας με εκείνον τον «άλλον άγνωστο» αποτελεί μέσο πολιτικής συγκρότησης, χειραφέτησης και εξερεύνησης του εαυτού. Τα βιώματα που διαδραματίζονται στη σκηνή καθρεπτίζουν τις προσωπικές διαμάχες του εαυτού με το «ανώτερο εγώ», την «ανώτερη βία» και την επιτήρηση «από τα πάνω» που ο κάθε εξαρτημένος έχει βιώσει. Η λύτρωση μέσω της δραματοθεραπείας επήλθε με την αναβίωση εικόνων ντροπής που στιγμάτισαν τα παιδικά, εφηβικά και ενήλικα μας χρόνια. Το ασφαλές πλαίσιο της αποδοχής του ατόμου από την θεραπευτική ομάδα, αποτελεί το νέο περιβάλλον ωρίμανσης και κοινωνικοπολιτικής πραγμάτωσης του ίδιου του εαυτού.

Θεραπεία και επανάσταση

συνέχεια από τη σελίδα 5

Το μοναδικό μέσο αυτής της πραγμάτωσης είναι η έκθεση των θαμμένων πτυχών μιας ανολοκλήρωτης προσωπικότητας. Οι ισχυροί δεσμοί αλληλεγγύης που αναπτύσσονται καθώς και η βαθύτερη κατανόηση του ρόλου σε ένα θεατρικό δρώμενο, μετουσιώνονται σε μια παγιωμένη θέση αναπροσδιορισμού του εαυτού που αποκτά και πάλι την χαμένη του αυτοεκτίμηση και ιδιότητα ως ενεργό μέλος εντός ενός κοινωνικού συνόλου.

Η θεραπεία στην κοινότητα του 18 Άνω δεν αποτελεί μονάχα ένα μέσο απεξάρτησης από τις ουσίες, αλλά ίσως τον μοναδικό πυρήνα αντίστασης μέσα στον οποίο οικοδομούνται αξίες απαραίτητες για την επανένταξη και την ανασυγκρότηση του ατόμου σε μια κοινωνία που αποσυντίθεται διαρκώς και που οι αρχές της ελευθερίας της έκφρασης λογοκρίνονται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της.

Εντός του σωφρονιστικού συστήματος επιβολής και υπακοής, η θεραπευτική διαδικασία του 18 Άνω παραμένει ζωντανή και αναπλάθεται μέσα από τα κοινά μας βιώματα. Η ομαδική ψυχοθεραπεία στην οποία στηρίζεται το 18 Άνω αποτελεί το σύνολο των συνειδήσεων όλων όσων έχουν συμμετάσχει και αφήσει το προσωπικό τους στίγμα στις ομαδικές και ατομικές θεραπευτικές διαδικασίες.

Το 18 Άνω δεν αποτελείται μονάχα από κτήρια, γραφεία και μηχανογραφημένες στατιστικές.

Το 18 Άνω είναι το μοντέλο μιας ιδεατής και ιδανικής κοινωνίας από την οποία όλοι μας αντλούμε δύναμη, κουράγιο τους δυσσιώνες καιρούς κρατικής καταστολής από διανύουμε.

Ο νόμος Βαρτζοπούλου είναι ο απόηχος της καπιταλιστικής μισανθρωπικής μανίας του δόγμα της «ακραίας εξεταστικής» και της βιολογικοποίησης του Ανθρώπου. Η μοναδική ατομική ευθύνη, που αναγνωρίζουμε αν και εφ' όσον υιοθετούμε το 1^ο άρθρο της Οικουμενικής Διακήρυξης για τα ανθρωπινά δικαιώματα (10/12/1948) βάση του οποίου «όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα», είναι να δημιουργήσουμε αυτοοργανωμένες κοινωνικές δομές αλληλεγγύης μέσα στις οποίες:

**Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ 18ΑΝΩ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΝΑ ΖΗΣΕΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΘΑ ΔΙΑΦΥΛΑΧΤΟΥΝ
ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΠΝΟΗ.**

Κανένας νόμος δεν θα θεσπιστεί χωρίς την συγκατάθεσή μας. Όσο είμαστε ζωντανοί και αγωνιζόμενοι εις μνήμην των απεξαρτημένων και θεραπευτών που αφιέρωσαν την ζωή τους, δεν θα δώσουμε ποτέ αυτή την συγκατάθεση,

Αυτή η συγκατάθεση δεν θα δοθεί **ΠΟΤΕ**, καθώς έχουμε **ΟΛΟΙ** χρέος να αγωνιστούμε για τις μελλοντικές γενιές διαφυλάσσοντας το δικαίωμα για την

ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗ.

ΕΕΚ | Κάτω τα χέρια από τον Σιάρ Ρισβάνογλου

ΕΕΚ:

Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (ΕΕΚ - Ελλάδα) εκφράζει την αλληλεγγύη του στον σύντροφο Σιάρ Ρισβάνογλου, μέλος του Επαναστατικού Εργατικού Κόμματος (DIP - Τουρκία), μαχόμενος δικηγόρο, υπερασπιστή των εργατών και των καταπιεσμένων λαών, των Παλαιστινίων και των Κούρδων. Οι φασιστικές προκλήσεις και απειλές δεν θα περάσουν. No pasaran!

Ο σ. Σιάρ Ρισβάνογλου στις 16 Οκτωβρίου 2024 απειλήθηκε από φασιστική πολιτοφυλακή του τουρκικού παρακράτους, τη λεγόμενη «Τουρκική Ταξιαρχία Εκδίκησης». Οι φασίστες έσπασαν τα τζάμια του αυτοκινήτου του και με σημείωμα τον απείλησαν για την υποστήριξη που δίνει στους εργάτες, και για την υπεράσπιση του Παλαιστινιακού και του Κουρδικού λαού.

Αν και στο παρελθόν, το 2020, ο Σιάρ Ρισβάνογλου είχε απειληθεί, η τωρινή απειλή ήλθε μερικές ημέρες μετά την ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του Δικηγορικού Συλλόγου των Αδάνων, όπου κατέθεσε ψήφισμα αλληλεγγύης προς τους μαχόμενους εργάτες του εργοστασίου κρέατος Polonez

στην Κωνσταντινούπολη, οι οποίοι παλεύουν πάνω από τρεις μήνες ενάντια στην ωμή παραβίαση του δικαιώματός τους στο συνδικαλισμό (146 εργάτες έχουν απολυθεί από τη διεύθυνση), σε μαχόμενους αγρότες που διαμαρτύρονται για τη φτώχεια, τον λαό της Παλαιστινίας που υφίσταται τη σιωνιστική γενοκτονία και τον καταπιεσμένο κουρδικό λαό. Επίσης, ο σύντροφος με ψήφισμα στη Γενική Συνέλευση κάλεσε για το κλείσιμο των στρατιωτικών βάσεων Ιντζιρλίκ και Κουρετζικ και τη διακοπή της μεταφοράς πετρελαίου από την Τουρκία στο Ισραήλ.

Οι φασίστες αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ότι είναι ένας αντεργατικός μηχανισμός στην υπηρεσία των αφεντικών. «Αυτοί οι εργάτες της Polonez και οι ηγέτες τους που υπερασπίζονται δεν θα έρθουν να σε σώσουν», έγραψαν στο απειλητικό σημείωμα. Και ακομή πρόσθεσαν: «Δεν θα μπορέσεις να κρυφτείς με αυτά τα σόου, που κρατάς ψηλά τις παλαιστινιακές σημαίες και αυτά τα μεγαλόπνοα λόγια για τον ιμπεριαλισμό», αποδεικνύοντας ότι βρίσκονται στο πλευρό του σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού.

Ο σύντροφος Σιάρ Ρισβάνογλου από πολύ νεαρή ηλικία και έπειτα ως δικηγόρος στέκεται στο πλευρό των εργατών και των καταπιεσμένων της χώρας του αγωνιζόμενος ενάντια στην αστι-

κή τάξη και τους φασίστες της. Κάποια στιγμή, έκανε το κράτος να χάσει τον ύπνο του, συμμετέχοντας σε προεκλογική εκστρατεία που έκλωνε την αγανάκτηση των εργατών και των εργαζομένων και τον δυναμισμό του κουρδικού λαού στα Άδανα, σημαντικό βιομηχανικό κέντρο και μια από τις μεγαλύτερες πόλεις της Τουρκίας. Ποτέ δεν έχει υποκύψει σε απειλές ούτε υπαναχώρησε από τον αγώνα του.

Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα, από την απέναντι πλευρά του Αιγαίου, στεκόμαστε στο πλευρό του συν. Σιάρ Ρισβάνογλου, στέλνοντας τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη στον ίδιο, στους συντρόφους του DIP, στην τουρκική εργατική τάξη και τους λαούς της.

Καλούμε την ελληνική και διεθνή εργατική τάξη, το εργατικό και φοιτητικό κίνημα και τους μαχόμενους δικηγόρους να εκφράσουν την διεθνιστική αλληλεγγύη στον σύντροφο Σιάρ Ρισβάνογλου και την καταδίκη τους στις απειλές του φασιστικού παρακράτους.

Κάτω ο φασισμός!

Κάτω ο δεσποτισμός του Ερντογάν· ζήτω η ελευθερία!

Ζήτω η ενότητα των εργαζομένων και η αδελφότητα των λαών!

**ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ
(ΕΕΚ - ΕΛΛΑΔΑ)
28 Οκτωβρίου 2024**

Η κρίση της Volkswagen - μη αναστρέψιμη “πτώση” της Ε.Ε.

ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ

— του Γιάννη Αγγέλη

Περίπου ένα αιώνα (90 χρόνια) χρειάστηκε η Volkswagen για να γίνει ο γερμανικός παγκόσμιος εμβέλειας κολοσσός στην παραγωγή αυτοκινήτων. Αλλά χρειάστηκαν λιγότερο από δύο χρόνια, από το 2022 και τον πόλεμο στην Ουκρανία, για να αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση μιας διαδικασίας, που μέχρι στιγμής «μετράει» το προγραμματισμένο κλείσιμο τριών εργοστασίων (από τα 10 στη Γερμανία) και την βίαιη οριζόντια επιβολή μειώσεων 10% στους μισθούς των εργατών της σ' ολόκληρη την Γερμανία.

Δεν πρόκειται όμως για την VW. Πρόκειται για την καρδιά της βιομηχανικής παραγωγής στην Ευρώπη καθώς η παραγωγική λειτουργία της VW διασυνδέεται με όλα σχεδόν τα επίπεδα της οικονομίας μέσα και έξω από την Γερμανία, ειδικά στην Ιταλία. Εκεί, στην καρδιά του βιομηχανικού ιταλικού Βορρά, παράγεται εδώ και χρόνια ένα μεγάλο μέρος της εξαρτημάτων για την VW, όπως και για άλλες γερμανικές αυτοκινητοβιομηχανίες.

Η περίπτωση της VW είναι ίσως η πλέον ενδεικτική γι' αυτό που συμβαίνει σήμερα στην Ε.Ε. και στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο.

Τα «νούμερα» που δόθηκαν την περασμένη εβδομάδα στην Σύνοδο του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον για την πορεία της οικονομίας στην Ευρώπη είναι ξεκάθαρα. Η Ε.Ε. και ειδικά η Ευρωζώνη, κινείται σταθερά προς την στασιμότητα, με την Γερμανία να κλείνει φέτος δεύτερο χρόνο με μηδενική ανάπτυξη, που σε πραγματικά δεδομένα ισοδυναμεί με ύφεση. Όλες οι μεγάλες οικονομίες της Ευρωζώνης, η ραχοκοκαλιά του ευρώ, έχουν σηκώσει... χειρόφρενο και στην καλύτερη περίπτωση σημειώνουν ένα αμφισβητούμενο ποσοστό δεκάτων της μονάδας πάνω από το μηδέν (π.χ. Ιταλία).

Αυτό που «ζει» σήμερα η

Ευρωζώνη και το «εγχείρημα» του ευρώ, δεν απέχει πολύ από **το τέλος μιας διαδικασίας ανατροπής των προϋποθέσεων που το γέννησε**, μετά το 1989 και την πτώση του τείχους στο Βερολίνο.

Το μεγάλο «εγχείρημα» του ευρώ για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο στηρίχθηκε σε δυο συν ένα πυλώνες: την **«φθηνή» ενέργεια** από την Ρωσία, την **«φθηνή» εργασία** από και προς την Κίνα. Και μία **τεράστια «αγορά»** χωρίς όρια για τις ευρωπαϊκές εξαγωγές στις ΗΠΑ αρχικά και στην Κίνα στη συνέχεια.

- Σήμερα ο πόλεμος στην Ουκρανία, ένας πόλεμος οργανωμένος και τροφοδοτημένος από το ΝΑΤΟ για την επανάκτηση του ζωτικού χώρου της πάλαι ποτέ ΕΣΣΔ, ένας πόλεμος στον οποίο η Ε.Ε. συντάχθηκε αναφανδόν με τις ΗΠΑ, έχει γκρεμίσει τον πρώτο και βασικότερο πυλώνα της οικονομικής της ισχύος με την διακοπή της ροής του φθηνού φυσικού αερίου και πετρελαίου από την Ρωσία. Έχει επιπλέον... «πετύχει», αυτή την διακοπή σε μία χρονική περίοδο, που είχε ήδη δρομολογήσει την περιβόητη πράσινη μετάβαση στις ΑΠΕ, έχοντας όπως η Γερμανία «κλείσει» τα εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας, καθώς βασιζόταν στο φθινό ρωσικό φυσικό αέριο στην μεταβατική περίοδο.

Η Γαλλία που είχε αρνηθεί να «κλείσει» τα δικά της πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ενέργειας σήμερα βρίσκεται ενεργειακά τουλάχιστον λιγότερο εξαρτημένη απ' όσο η Γερμανία, από το πανάκριβο εισαγόμενο από τις ΗΠΑ και την Νορβηγία υδροποιημένο φυσικό αέριο. Ταυτόχρονα οι αλληπάλληλες κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας και η διακοπή εμπορικών και χρηματοοικονομικών σχέσεων μαζί της έχουν αποτελειώσει κάθε ζωτική πηγή κερδοφορίας, από την πλευρά αυτή, για όλους τους ευρωπαϊκούς επιχειρηματικούς ομίλους. Και αυτό συμβαίνει ενώ οι «υποχρεώσεις» της Ε.Ε. για την στήριξη του πολέμου στην Ουκρανία αυξάνονται σε κεφάλαια (που εξασφαλίζουν την λειτουργία του «κράτους» του Ζελένσκι), με τις ΗΠΑ αντίθετα να εξασφαλίζουν την τροφοδοσία σε οπτικά συστήματα προς... κατανάλωση εναντίον των Ρώσων.

- Ταυτόχρονα η ΝΑΤΟϊκή γραμμή ανάδειξης της Κίνας σαν τον βασικό αντίπαλο της «Δύσης» και η άμεση υποταγή της Ε.Ε. στη γραμμή αυτή των κυρώσεων και του εμπορικού προστατευτισμού απέναντι στην Κίνα, έχει μειώσει δραστικά –όχι ολοκληρωτικά ακόμα– τις ροές κερδοφορίας και επέκτασης του ευρωπαϊκού κεφαλαίου προς και από την Κίνα. Ταυτόχρονα όμως έχει θέσει σε άμεση αμ-

φισβήτηση τις εμπορικές και τις χρηματοοικονομικές συναλλαγές μαζί της, «ραγίζοντας» και τον δεύτερο πυλώνα στήριξης, αυτόν της Κίνας. Η επέκταση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου στο πεδίο «φθηνής» εργασίας και ακόμα φθηνότερων «προϊόντων» από την Κίνα δέχεται καθημερινά νέα ισχυρά πλήγματα όσο από τις Βρυξέλλες, κατ' εντολή και σε συμφωνία με την Ουάσινγκτον, προωθείται η πολιτική των «κυρώσεων» και του προστατευτισμού απέναντι στην Κίνα.

Αυτά συμβαίνουν σε μια οικονομία της οποίας το **χρέος** έχει εκτιναχθεί στα ύψη ιδιαίτερα με την πανδημία και η παραγωγικότητα διολισθαίνει δραματικά έναντι όλων των ανταγωνιστών της σε Ανατολή και Δύση, όπως καταγράφεται στα δύο διαγράμματα που παραθέτουμε από τον IIF.

- Η «ζημία» όμως στους δύο «πυλώνες» που προαναφέρθηκαν έρχεται να συμπληρωθεί με την αναπτυσσόμενη –όποιο και αν είναι το εκλογικό αποτέλεσμα στις ΗΠΑ στις 5/11– κρίση που αφορά τον τρίτο πυλώνα ανάπτυξης του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, την εξαγωγική δυνατότητα προς τις ΗΠΑ, που ήταν και παραμένει ο μεγαλύτερος εμπορικός της εταίρος –αλλά σε φθίνουσα τάση– και σήμερα. Ήδη από την κυβέρνηση Μπάιντεν με τον περιβόητο νόμο για την

αντιμετώπιση του πληθωρισμού, πριν από δύο περίπου χρόνια το περιβάλλον επέκτασης κεφαλαίου στις ΗΠΑ έχει αλλάξει. Και «κλέβει» πλέον ζωτικής σημασίας επενδυτικά κεφάλαια από την περιοχή του ευρώ, ενώ ταυτόχρονα έχει αρχίσει να εισάγει δασμούς σε κρίσιμα ευρωπαϊκά προϊόντα. Σύμφωνα με τα επισήμως δηλωμένα στις προεκλογικές ομιλίες τόσο του Τράμπ όσο και της Χάρις, οι ΗΠΑ κινούνται ανοικτά πλέον σε μία στάση προστατευτισμού απέναντι στην Ευρωζώνη με ένα πλαίσιο δασμών που καθημερινά ενισχύονται οι προοπτικές επέκτασής του.

Μέσα σ' αυτό το «τρίγωνο του διαβόλου» έχει παγιδευτεί το ευρωπαϊκό κεφάλαιο με την απώλεια της φθηνής ενέργειας, της φθηνής εργασίας/προϊόντων και της πάλαι ποτέ ανοικτής αγοράς των ΗΠΑ. Έχοντας επιπλέον από επιλογή εμπλακεί ενεργά σε δύο πολέμους, στην Ουκρανία και την Μέση Ανατολή και σε έναν τρίτο στην ΝΑ. Ασία με την Κίνα.

- Οι εκλογές στις ΗΠΑ έγιναν με τον Τράμπ να κυριαρχεί εκλογικά. Οι συνέπειες αυτής της εκλογής για την Ευρώπη, όπως μπορούσε κανείς να προβλέψει, δρομολογήθηκαν ήδη από την επόμενη ημέρα με τρία κατ' αρχήν χαρακτηριστικά: την επιδείνωση της κρίσης στον γαλλογερμανικό άξονα με ραγδαία αποσταθεροποίηση των κυβερνήσεων σε Παρίσι και Βερολίνο, την σχεδόν... βίαιη αύξηση της «εξόδου» κεφαλαίων από την Ευρωζώνη στις ΗΠΑ και την αδυναμία της ΕΚΤ να στηρίξει το ευρώ απέναντι στο δολάριο και τον προστατευτισμό της τραμπικής πολιτικής.

Όλα αυτά, βέβαια, χωρίς να συνυπολογίσει κανείς τις συνέπειες των γεωπολιτικών ανατροπών που έρχονται.

29/10/2024

Το Πολυτεχνείο στην

Ταξικές και ιδεολογικές ρίζες της εξέγερσης του 1973

— του Θόδωρου Κουτσουμπού

Δοκίμασαν να το συκοφαντήσουν, να το διαστρεβλώσουν, να το ενσωματώσουν, να το μετατρέψουν σε ανώδυνη κρατική σχολική εορτή. Δοκίμασαν να το καταστείλουν με βία και αστυνομική τρομοκρατία αφήνοντας πίσω νεκρούς και τραυματίες. Όμως εδώ και 50+1 χρόνια το Πολυτεχνείο μένει όρθιο, κάστρο άπαρτο.

Αυτή καθαυτή η εγγραφή του Πολυτεχνείου στη συλλογική λαϊκή συνείδηση, είναι ένα ιστορικό δεδομένο που πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη στις αναλύσεις για την εξέγερση του 1973.

Μισό αιώνα μετά, το Πολυτεχνείο αποτελεί πηγή έμπνευσης για τους “από κάτω” και σημείο αμφισβήτησης των “από πάνω”. Δεν είναι μουσείο, ούτε “πανηγυράκι” όπως έλεγαν μερικοί που στα ζητήματα της ιστορικής μνήμης προτιμούν να μιμούνται τα... χρυσόψαρα. Ούτε αντιιμπεριαλιστική λειτουργία, ούτε νοσταλγική ανάμνηση του παρελθόντος.

Είναι ένα μεγάλο “συμβάν” στην ιστορία των αγώνων και θυσιών του ελληνικού λαού, λαμπρό άστρο που φωτίζει το δρόμο των αγώνων σήμερα.

Το Πολυτεχνείο, διεθνές στη φύση του, δυναμικό μέρος των επαναστατικών κινημάτων που σάρωσαν τον κόσμο, από τον Μάη του 68 και την Άνοιξη της Πράγας, μέχρι το Κορντομπάσο στην Αργεντινή το 1969, την επανάσταση των Γαρυφάλλων στην Πορτογαλία τον Απρίλη του 1974 και τη νίκη των Βιετκόγκ το 1975 επί του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, με την εργατική του συνιστώσα δυναμική, αδικαίωτο, με ανολοκλήρωτα τα αιτήματά του, δεν ανήκει στο μουσείο των κινημάτων του παρελθόντος. Αντλεί την ποιότητά του από το Μέλλον. Το μέλλον της απελευθερωμένης από κάθε ζυγό και καταπίεση ανθρωπότητας.

Το Πολυτεχνείο στην ιστορία

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου συνιστά ένα σημείο τομής στην ιστορία της Ελλάδας, ένα ρήγμα στο συνεχές της ταξικής κυριαρχίας. Μετά την επανάσταση του 1941-49, με κορυφαία στιγ-

μή (και σημείο καμπής) τον Δεκέμβρη του 1944, η αιματωβαμένη εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 από μία άποψη συνιστά την τελευταία μάχη του εμφυλίου πολέμου και την απαρχή ενός άλλου κύκλου στη σπειροειδή ανάπτυξη της ιστορίας των ταξικών αγώνων. Και μαζί με την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, είναι τα τρία μεγάλα συμβάντα της νεότερης ελληνικής ιστορίας που συνιστούν τη δική μας συναστρία που φωτίζει το δρόμο των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση από τα παντός είδους δεσμά, ταξικά – κρατικά, εθνικά, φυλετικά, ιδεολογικά, ψυχολογικά κ.ά.

Με το Πολυτεχνείο του 1973 ανοίγει μια νέα περίοδος στην ιστορία της Ελλάδας, η λεγόμενη Μεταπολίτευση, καρπός της δύναμης του Πολυτεχνείου αλλά και της αδυναμίας του, και του ανολοκλήρωτου και του αδικαίωτου χαρακτήρα του... Η έκπτωση της Μεταπολίτευσης γίνεται φανερή σήμερα, όπου οι κάθε είδους γυμνοσάλιαγκες μμηνητές του Παπαδόπουλου, του Ιωαννίδη και του φασισμού, εμφανίστηκαν στις τελετές για την “αποκατάσταση της δημοκρατίας” - την ίδια στιγμή που βυσοδομούν και ψηφίζουν νόμους για να καταργήσουν τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά και νομικά δικαιώματα που κατάκτησε ο λαός ανατρέποντας την 7χρονη χουντική τυρανία.

Το Πολυτεχνείο, όπως σημειώσαμε εξ αρχής, πρέπει να τεθεί στο διεθνές του πλαίσιο. Ήταν μέρος ενός βαθύτερου ιστορικού ρεύματος, διεθνούς και διεθνιστικού, που εμβληματικά σηματοδοτείται από τον Μάη του 1968, που δεν ήταν μόνο Γαλλικός, αλλά αγκάλιασε όλο σχεδόν τον

κόσμο, την Τσεχοσλοβακία που κατεστάλη από τα σοβιετικά τανκς, την Ιταλία με το θερμό Φθινόπωρο του 1969, την Αργεντινή με το Κορντομπάσο, σχεδόν όλη τη Λατινική Αμερική την οποία ο Τσε Γκεβάρα επιχειρούσε να πυρπολήσει με την επανάσταση (ο Τσε δολοφονήθηκε τον Οκτώβρη του 1967), τις ΗΠΑ με τους Μαύρους Πάνθηρες και τα μεγάλα φοιτητικά κινήματα ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ.

Αυτό το διεθνές ρεύμα δεν ήταν μόνο πολιτικό, ήταν και ιδεολογικό, πολιτιστικό και καλλιτεχνικό, και συνεπήρε τις νέες γενιές αγωνιστών ή σε κάθε περίπτωση τους επηρέασε. Η μουσική, οι Μπητλς, ακόμη και η έλευση των τζην παντελονιών (τα οποία όπως περιγράφει ο Χρόνης Μίσσιος οι ΕΔΑίτες έβλεπαν ως αμερικανικό τρόπο ζωής), κινηματογραφικά έργα όπως το Ζαμπρίνσκι Πόιντ, το Φορτηγό και τα άλλα τραγούδια του Σαββόπουλου και η μουσική των μπουάτ, η έκδοση μαρξιστικών βιβλίων από το 1970, του Λένιν, του Τρότσκι, της Ρόζας Λούξεμπουργκ, ο Τσε, οι αντάρτες Τουπαμάρος και άλλοι.

Όχι τυχαία, ούτε μόνο συγκυριακά, ένα σύνθημα που στις φωτογραφίες αναγράφεται στην πύλη του Πολυτεχνείου και φωναζόταν τότε πολύ, ήταν “Ταυλάνδη”, “εδώ θα γίνει Ταυλάνδη” (καθώς οι φοιτητές στην Ταυλάνδη ένα μήνα πριν είχαν ανατρέψει τη “δική τους” χούντα). Ήταν ο διεθνής ορίζοντας του Πολυτεχνείου. Ο παλαιστινιακός αγώνας επίσης έφθανε στον λογοκρινόμενο τύπο της Ελλάδας, έστω και με τη μορφή των τρομοκρατικών επιθέσεων στο

αεροδρόμιο του Ελληνικού και των αεροπειραισιών. Ο “Μαύρος Σεπτέμβρης” του 1969, όταν ο βασιλιάς Χουσεΐν της Ιορδανίας έσφαξε την Παλαιστινιακή αντίσταση, αποτυπώθηκε επίσης στη σκέψη των νέων “εκκολλητόμενων” αγωνιστών.

Σημαντικό στοιχείο της εξέγερσης είναι οι συνελεύσεις και η εκλογή της Συντονιστικής Επιτροπής Φοιτητών στην οποία μετείχαν δύο εκπρόσωποι της εργατικής συνέλευσης. Αν και μειοψηφικός και ενταγμένος στο ευρύτερο σχήμα της Συντονιστικής Επιτροπής των φοιτητών, εντούτοις, ο ρόλος της εργατικής τάξης αναδύεται σαφώς. Η εργατική τάξη έχει βάλει τη σφραγίδα της στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, τα συνθήματα “γενική απεργία” και “εργάτες, αγρότες, φοιτητές” θα είναι κεντρικά και τα επόμενα χρόνια. Όπως έχουν δείξει με στοιχεία οι Καλλιβερέττης και Λύκαρης, συγγραφείς σημαντικών βιβλίων για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, η εργατική σύνθεση της εξέγερσης είναι αδιαμφισβήτητη. Με στοιχεία, αριθμούς και ποσοστά αποτυπώνονται οι τραυματισμένοι εργάτες, οι τραυματισμένοι μαθητές τεχνικών σχολών - τότε όλοι οι μαθητές των τεχνικών σχολών εργάζονταν ως μαθητευόμενοι εργάτες.

Από τη σύνθεση του πλήθους που την Πέμπτη και την Παρασκευή (15 και 16 Νοέμβρη) επιχειρούσε διαδηλώνοντας προς την πλατεία Συντάγματος, φαίνεται ότι το εργατικό στοιχείο και δη των οικοδόμων κυριαρχούσε.

Από τον αριθμό των τραυματιών, επίσης, προκύπτει ότι η εργατική τάξη υπερτερεί σημαντικά σε σχέση με το σύνολο των μαθητών, σπουδαστών και φοιτητών, αλλά και των άλλων τραυματιών (αυτοαπασχολούμενων, επιστημόνων, καλλιτεχνών κ.ά.). Είναι κατά 42,4% μεγαλύτερο στις καταστάσεις των νοσοκομείων και κλινικών και κατά 53% στις καταστάσεις της Ασφάλειας». (Ιερώνυμος Λύκαρης, σελ. 693).

ΓΙΑ ΜΙΑ ΒΑΘΥΤΕΡΗ κατανόηση της εξέγερσης του Πολυτεχνείου είναι αναγκαίο να ιδωθούν οι βαθύτατες αλλαγές που σημειώνονται στην ελληνική κοινωνία με την τρίτη φάση εκβιομηχάνισης της χώρας (1963 - 1973). Ήδη, από το 1963, η παραγωγή του δευτερογενούς τομέα της οικονομίας (βιομηχανία) ξεπερνά για πρώτη φορά την πρωτογενή (αγροτική) παραγωγή. Μετά το προλεταριάτο των οικοδόμων, που ήδη από τη δεκαετία του 1950 έχει κάνει την εμφάνισή του και γιγαντώνεται μέχρι τα χρόνια της 7ετίας, μια νέα βιομηχανική εργατική τάξη διαμορφώνεται. Στη θέση των μικρών μηχανουργών και βιοτεχνικών και ολίγων κατ’ εξαίρεση μεγάλων βιομηχανιών, μια μεσαία κλίμακα βιομηχανία θα αναπτυχθεί, με βιομηχανικές ζώνες σε όλες σχεδόν τις πόλεις και μαζί η νέα βιομηχανική εργατική τάξη - που θα δώσει μεγάλους αγώνες και θα αναπτύξει τον βιομηχανικό συνδικαλισμό στα αμέσως μετά την πτώση της χούντας χρόνια.

Ιστορία

Οι αλλαγές στη βάση της οικονομίας και η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων συνυφαίνονται με την ανάπτυξη του μαζικού πανεπιστημίου που θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εξέγερση του Πολυτεχνείου. Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση Παπανούτσου - Παπανδρέου (1964) με την κατάργηση των διδασκάλων στα πανεπιστήμια και την καθιέρωση πανελληνίων εισαγωγικών εξετάσεων, έφεραν στο πανεπιστήμιο παιδιά αγροτών και εργατών που έως τότε εξ ορισμού αποκλείονταν. Ταυτόχρονα, στην εποχή της χούντας δημιουργούνται τα ΚΑΤΕ (μετέπειτα ΤΕΙ) για την παραγωγή μεσαίων στελεχών στη βιομηχανία, και εν γένει στην οικονομία.

ΥΠΟΡΡΗΤΑ στην ιδεολογική ρίζα του Πολυτεχνείου βρίσκεται το ανατράκτο αντιστασιακό επαναστατικό κίνημα που συνεπήρε την αγροτιά και την εργατική τάξη των πόλεων για μια δεκαετία, στο πρώτο και το δεύτερο αντάρτικο. Οι ηττημένοι του εμφυλίου ήταν οι πραγματικοί νικητές που τους έκλεψαν τη νίκη με τις συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και τελικά με την παράδοση των όπλων με τη συμφωνία της Βάρκιζας. Το σύνθημα που ήδη από το 1974 δονεί τις διαδηλώσεις, "ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ", εκφράζει αυτόν τον βαθύ δεσμό της εξέγερσης του Πολυτεχνείου με την εργατο-αγροτική επανάσταση του 1941-49.

Οι φασίστες αξιωματικοί του στρατού και της αστυνομίας το καταλαβαίνουν, αν

και η ηγεσία της αριστεράς δεν καταλαβαίνει τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί ή συντελούνται. Εξ ου, εξ αρχής, ήταν από επιφυλακτικοί έως εχθρικοί στην κατάληψη του Πολυτεχνείου και στην εξέγερση και μια τέτοια γραμμή δινόταν στα μέλη της ΚΝΕ/Αντι-ΕΦΕΕ στα τέλη Οκτωβρίου 1973, δηλαδή λίγες μέρες πριν την κατάληψη. Όπως και ο χρεοκοπημένος παλιός αστικός κόσμος, αναζητούσαν ένα modus vivendi με την πολιτικοποιημένη εκδοχή της χούντας που σκάρωνε ο δικτάτορας Παπαδόπουλος με τον Μαρκεζίνη (τον οποίο γελοιοποιήσαμε εντελώς με τα συνθήματα "Μαρκεζίνη μασκαρά", "Μαρκεζίνη πίθηκε" και "Δεν σε θέλει ο λαός, πάρτον πίθηκο και μπρος" - σίγουρα προσβλητικά για τους συμπαθείς πιθήκους).

Αν και η σύνδεση με την παλαιότερη ταξική αναμέτρηση ενυπάρχει, υπάρχει μια ποιοτική αλλαγή.

Η Ελλάδα του 1973 δεν είναι η αγροτική χώρα της Κατοχής. Μεγάλα τμήματα του αγροτικού πληθυσμού φθάνουν ως εσωτερικοί μετανάστες στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις και γίνονται προλετάριοι. Το φρέσκο προλεταριάτο και τα παιδιά του, που σπουδάζουν στα πανεπιστήμια, είναι η κοινωνική δύναμη της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

ΣΕ ΑΥΤΟ το κοινωνικό έδαφος θα επιδράσει η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που το 1971 θα εμφανιστεί με το τέλος της μεταπολεμικής άνοδου της βασισμένης στις συμφωνίες του Μπρέττον Γουτς

και την μετατρεψιμότητα του δολαρίου σε χρυσό. Σε διεθνή κλίμακα θα πυροδοτηθεί ένας ισχυρός πληθωρισμός που με τη σειρά του θα φέρει αντιπληθωριστικά μέτρα. Όλες οι διεθνείς ισορροπίες θα υπονομευτούν, όπως και τα δικτατορικά καθεστώτα στην Ευρώπη (Πορτογαλία, Ελλάδα, Ισπανία). Το πλήγμα στο Ισραήλ στον Αραβο-Ισραηλινό πόλεμο του Γιόμ Κιπούρ, τον Οκτώβριο του 1973, λίγες εβδομάδες πριν την εξέγερση του Πολυτεχνείου, θα έχει ισχυρό αντίκτυπο και θα επιδράσει στην απόφαση των πετρελαιοπαραγωγών χωρών για τετραπλασιασμό των τιμών του πετρελαίου και στην ύφεση στην παγκόσμια οικονομία στη δεκαετία του 1970.

Η 7χρονη αμερικανική στρατιωτική δικτατορία, που το 1967 ανέτρεψε τη χρεοκοπημένη πολιτική εξουσία, παρότι φυλάκισε, εξόρισε και βασάνισε χιλιάδες αριστερούς αγωνιστές, δεν είχε κατορθώσει να τσακίσει το μαχητικό δυναμικό της εργατικής τάξης. Ποτέ δεν μπόρεσε να αποκτήσει μαζική λαϊκή βάση, κι από αυτήν την άποψη το καθεστώς δεν ήταν μια φασιστική δικτατορία όπως το χαρακτήριζε η παραδοσιακή κομμουνιστική ή μη αριστερά. Ήταν μια γυμνή στρατιωτική δικτατορία, με φασίστες ηγέτες στο στρατό και την αστυνομία. Για 5 χρόνια μπορούσε, στη βάση μιας πληθωριστικής πολιτικής να κερδίζει την ανοχή ευρύτερων, κυρίως μικροαστικών, κοινωνικών στρωμάτων. Όμως, από τα τέλη του 1972, μια προϊούσα ύφεση θα εκδηλωθεί στην οικονομία, με την επιβολή αντιπληθωριστικών μέτρων και την περιστολή της οικοδομικής δραστηριότητας. Μικροαστικά στρώματα θα νιώσουν ανησυχία και θα σπεύσουν στο χρηματιστήριο να πάρουν χρυσές λίρες. Το οικοδομικό προλεταριάτο θα νιώσει ύστερα από χρόνια την ανεργία, ενώ η ακρίβεια πλήττει όλα τα λαϊκά στρώματα. Το φοιτητικό κίνημα θα ριζοσπαστικοποιηθεί, με τις καταλήψεις της Νομικής τον Φεβρουάριο και Μάρτιο του 1973 και έντονη φοιτητική δραστηριότητα θα αναπτυχθεί, αρχικά διεκδικώντας ελεύθερες εκλογές στις σχολές και την εκδίωξη των διορισμένων χουντικών Δ.Σ. και των εντεταλμένων χαφιέδων του Σπουδαστικού

της Ασφάλειας που συστηματικά παρακολουθούσαν τους φοιτητές στις αίθουσες διδασκαλίας! Ταυτόχρονα, οι πρώτοι εργατικοί αγώνες και απεργίες θα εκδηλωθούν. Σε κάθε ευκαιρία, κινηματογραφικές προβολές ταινιών ή συναυλίες μουσικής θα γίνονται αφορμή για αντιδικτατορικές διαδηλώσεις. Θα είναι οι σπίντες για την μεγάλη έκρηξη του Πολυτεχνείου, που αν και κανείς δεν μπορούσε να την προβλέψει επακριβώς, ωρίμαζε.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Πολυτεχνείου τυπικά νικήθηκε, για την ακρίβεια σφαγιάστηκε, τον Νοέμβριο του 1973. Όμως, η γνωστή "πανουργία της ιστορίας" είχε τη δική της διαλεκτική. Οι ηττημένοι ποτέ δεν νικήθηκαν. Οι σφαγιασμένοι εξεγερμένοι του Πολυτεχνείου είναι οι πραγματικοί νικητές. Η δολοφονική χούντα, αν και δεν θα ανατραπεί άμεσα από την εξέγερση, έχει ήδη νικήσει. Ο σφαγέας δικτάτορας Παπαδόπουλος, έμμισθος πράκτορας της CIA, θα ανατραπεί μια βδομάδα αργότερα από τη χούντα του "Σκύλου της ΕΣΑ" Ιωαννίδη, που κι αυτή θα ανατραπεί μέσα στην κατασχώνη της προδοσίας της Κύπρου.

Μετά τον Ιούλιο του 1974 η Ελλάδα θα είναι διαφορετική, έστω κι αν τα όνειρα και η θυσία των αγωνιστών του Πολυτεχνείου, των εκατοντάδων νεκρών και χιλιάδων τραυματιών, των αφανών ηρώων, των "Αγνώστων Στρατιωτών του Νοέμβρη", κατά την έκφραση της Μαρίας Τζιαντζή δεν θα δικαιωθούν. Όμως, μετά το Παλάτι, που είχε ήδη εκδιωχθεί από τη χούντα, ο έτερος "πυλώνας" της αστικής εξουσίας για πολλές δεκαετίες, ο Στρατός, ως ρυθμιστής των πολιτικών πραγμάτων της Ελλάδας, θα χάσει τον κυρίαρχο ρόλο που είχε στην πολιτική ζωή της χώρας από τον 19ο αιώνα.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ κοινωνία της Μεταπολίτευσης διαμορφώνεται εν πολλοίς από το Πολυτεχνείο, στην αλληλοσύνδεσή του με ένα εθνικό ζήτημα, την προδοσία της Κύπρου και την παράδοση του 40% του νησιού στον τουρκικό Αττίλα (όπου οι

χουντικοί φασίστες αξιωματικοί, μετά το πραξικόπημά τους κατά του Μακαρίου, που έδωσε το πράσινο φως στην τουρκική στρατιωτική εισβολή του Αττίλα, απλώς "την κοπάνησαν" χωρίς να ρίξουν τουφεκιά· μόνο παιδιά του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ ήξεραν να δολοφονούν).

Η πολιτική αστική εξουσία της Μεταπολίτευσης οφείλει την ύπαρξή της στο Πολυτεχνείο, στη δύναμή του και την αδυναμία του. Η αυθόρμητη εξέγερση ξεθεμελίωσε τη δικτατορία, όμως δεν στάθηκε ικανή να φέρει μια Ελλάδα χωρίς Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, όπου το ψωμί, η παιδεία και ελευθερία θα είναι εξασφαλισμένα για τον εργαζόμενο λαό. Αντίθετα, η κυρίαρχη μπουρζουαζία, με τη βοήθεια της Εθνικής Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Ενότητας του ΚΚΕ(εσωτ) ή μιας πιο "ορθόδοξης", αλλά πάντα στα πλαίσια του αστικού συστήματος, πολιτικής του ΚΚΕ, στάθηκε ικανή να διατηρήσει την εξουσία της.

Ελάχιστοι από τους δολοφόνους των παιδιών του Πολυτεχνείου, των χιλιάδων τραυματιών και σακατεμένων, δικάστηκαν και η πλειονότητά τους στη δεύτερη δίκη αθώωθηκαν. Η αστική πολιτική εξουσία με τον "εθνάρχη" Καραμανλή τότε, και τα δικαστήρια, στάθηκαν στο πλευρό των δολοφόνων που σύντομα σχεδόν όλους τους αμνήστευσαν. Μετά το μαζικό έγκλημα της χούντας, η ατιμωρησία.

Όμως, "το αίμα το αδικάωτο ποτέ δεν ησυχάζει".

Το επόμενο αστέρι στην συναστρία των εξεγέρσεων ήταν ο Δεκέμβριος του 2008, "η πρώτη κοινωνική έκρηξη της παγκόσμιας κρίσης" μετά την κατάρρευση της Λήμαν Μπράδερς, στη βάση επίσης μεγάλων αλλαγών στα οικονομικά θεμέλια του καπιταλισμού και μιας νέας εργατικής ανασύνθεσης με τη δημιουργία του ελαστικοποιημένου προλεταριάτου και την έλευση μεταναστών προλεταρίων.

Το Πολυτεχνείο στην ιστορία

συνέχεια από τη σελίδα 9

Ύστερα από τη καταβύθιση της χώρας στο τέλμα των μνημονίων, η άλυτη παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού φέρνει ξανά τα αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα σε ασυμφιλίωτη αναμέτρηση.

Το καπιταλιστικό κράτος και οι παρακρατικοί του φασίστες από τη μια, το επαναστατικό προλεταριάτο, η νέα γενιά των ελαστικοποιημένων εργατών, οι άνεργοι και το προλεταριάτο των μοντέρνων τεχνολογιών από την άλλη.

Σε ένα άλλο επίπεδο σήμερα, στις νέες συνθήκες κρίσης, πληθωρισμού και καλπάζουσας ακρίβειας, με τους πολέμους στην Ουκρανία και τον γενοκτονικό πόλεμο του σιωνιστικού κράτους στη Γάζα να μαινόνται, νέα επαναστατικά κινήματα επωάζονται διεθνώς και στην Ελλάδα.

Στην επιχειρούμενη αντεπαναστατική αντιστροφή που επιχειρεί η αντιμεταρρύθμιση του Μητσοτάκη στην παιδεία, με την απαξίωση του δημόσιου πανεπιστημίου και την ίδρυση “μη κρατικών” πανεπιστημίων επί πληρωμή, στην υγεία και την ψυχική υγεία που παραδίδονται στην ιδιωτική εκμετάλλευση, στην μετατροπή της Ελλάδας σε ορμητήριο του αμερικανο-ΝΑΤΟϊκού ιμπεριαλισμού στον πόλεμο στην Ουκρανία και σε στρατηγείο (Λάρισα) για την υποστήριξη του Ισραήλ, η απάντηση μπορεί και πρέπει να είναι η εξέγερση και η επανάσταση.

Για να μη μείνει “το αίμα αδικαιώτο”, για να δικαιωθεί το Πολυτεχνείο, το Αντάρτικο και ο Δεκέμβρης του 2008, απαιτείται η **ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική** προετοιμασία των πρωτοπόρων προλεταρίων, διανοούμενων, καλλιτεχνών – κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου. Για τη νίκη της κοινωνικής επανάστασης είναι αναγκαίες όχι όμως ικανές οι κινηματικές διαδικασίες. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου και ο Δεκέμβρης του 2008 έδειξαν τα όριά τους. Η ανάπτυξη μιας επαναστατικής στρατηγικής κι ενός επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης συνιστά αναγκαιότητα.

“ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΕ Ο ΝΟΕΜΒΡΗΣ”

— του Γιώργου Μητροβγένη*

Σε πείσμα καιρών και ανθρωπών της εξουσίας το Πολυτεχνείο επιβιώνει και ο αγώνας συνεχίζεται. Λειτουργεί σαν μαγνήτης στη νέα γενιά σπρώχνοντάς την να βαδίσει «στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης» προβάλλοντάς όλα τα θέλω και όλα τα ιδανικά μιας άλλης κοινωνίας.

Είναι γι’ αυτό που το σύνθημα “το Πολυτεχνείο έρχεται από το μέλλον” έχει διαχρονική αξία.

Δυνατές οι αναμνήσεις μας για τα τότε 20χρονα παιδιά, που με έναν λίγο πολύ αυθόρμητο τρόπο σμίξαμε με το παράνομο αντιδικτατορικό κίνημα στη Νομική και στο Πολυτεχνείο και που βρεθήκαμε απέναντι στη βία της γυμνής δολοφονικής κρατικής μηχανής.

Γλυκές αναμνήσεις για την συντροφικότητα, την αλληλεγγύη, για την εικόνα ενός κόσμου που ονειρευόμαστε...

Πικρία για το ξεπούλημα, την ελάχιστη έως ανύπαρκτη τιμωρία της χούντας καθώς εμποδίστηκε

το λαϊκό αίτημα δώστε τη χούντα στο λαό που ήταν κυρίαρχη απαίτηση στις πορείες της μεταπολίτευσης. Πικρία για την κάλυψη των χουντικών και βασανιστών με ποινές - χάρδια πλην τριών «πρωταίτων» από την κυβέρνηση Καραμανλή, αλλά και για το ιδεολόγημα «Καραμανλής ή τανκς» -ευαγγέλιο της νομιμοποιημένης τότε παραδοσιακής αριστεράς- για φτάσουμε στη σημερινή αθλιότητα, η «γιορτή της δημοκρατίας» στις 24 Ιούλη να γιορτάζεται στο προεδρικό μέγαρο με την παρουσία των Πλεύρη, Γεωργιάδη, Βορίδη, γνωστών χουντικών και συκοφαντών του Πολυτεχνείου.

Αποτιούμε φόρο τιμής για τους συντρόφους που χάθηκαν τον Νοέμβρη, που μπορεί ο καθένας μας να ήταν στη θέση τους, αλλά και σε όλες τις πορείες που ακολούθησαν. Ενάντια στην αναλγησία και καταστολή της εξουσίας «λευτεριάς λίπασμα οι πρώτοι νεκροί», και «άλλοι πίσω ακολουθούν», οι δολοφονημένοι Κουμής, Κανελλοπούλου, Καλτεζάς, Ισιδωρόπουλος,

Τεμπονέρας, Γρηγορόπουλος, Φύσσας, Μάγγος δείχνοντας τον δρόμο του αγώνα.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, άλλοι πρωταγωνιστές έφυγαν βιολογικά, άλλοι αποστρατεύτηκαν, άλλοι επάνδρωσαν κόμματα της αστικής πολιτικής, άλλοι κήκαν από την υπερέκθεση στα κανάλια, άλλοι από την ηλιοθεραπεία στον ήλιο του ΠΑΣΟΚ.

Ένα μέρος όμως -χωρίς προβολή από τα ΜΜΕ- συνεχίζει ακόμα περπατώντας στις ράγες του τρένου τις ιστορίες, αναζητώντας την ανθρώπινη χειραφέτηση με δρομολόγιο το «ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ - Δεκέμβρης 2008» προς «τα Πολυτεχνεία της νέας εποχής».

Καθώς η φωτιά του πολέμου

απλώνεται επικίνδυνα γύρω από την Ελλάδα, με την αμερικανόδουλη κυβέρνηση όπως τότε και τώρα να ταυτίζεται με τα ΝΑΤΟϊκά ιμπεριαλιστικά σχέδια στην Ουκρανία και στη Μέση ανατολή, επείγει ο αγώνας για απεμπλοκή της χώρας από το πολεμικό σφαγείο, καθώς η αιματοβαμμένη σιωνιστική εισβολή στη Γάζα έχει πάρει διαστάσεις γενοκτονίας.

Δεν ξεχνάμε πως το 1967 η Αμερικανονατοϊκή χούντα εκτός των άλλων ήταν σχεδιασμένη και για την στήριξη του πολέμου των έξι ημερών του Ισραήλ ενάντια στην Παλαιστίνη και τους αραβικούς λαούς.

Πέραν τούτου η επέτειος συμπίπτει με την επιδρομή κυβέρνησης Μητσοτάκη κατά των εργαζομένων στη χώρα μας που έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός εσωτερικού ταξικού πολέμου.

Εκατομμύρια στους εφοπλιστές και μεγαλοκαρχαρίες, λιτότητα απολύσεις και ελαστικές σχέσεις εργασίας για τον λαό, ακρίβεια, πλειστηριασμοί, διάλυση του ΕΣΥ, ιδιωτικοποιήσεις, επίθεση σε εργατικά δικαιώματα και συνδικαλιστικές ελευθερίες έχουν μπει στο στόχαστρο.

Με πρωταγωνιστές στην επίθεση τους χουντικής προέλευσης υπουργούς με κέντρο τους πασοκικούς αποστάτες, συμπληρωμένους με αποστάτες του ΣΥΡΙΖΑ και πρώην ΚΚΕ, η κυβερνητική ομάδα του Μητσοτάκη συγκαλύπτοντας εγκλήματα (Πύλου, Τεμπών και σκανδάλων) κερδίζει επάξια τον τίτλο της πιο αντιδραστικής νεοφιλελεύθερης και αντεργατικής κυβέρνησης της μεταπολίτευσης.

Γι’ αυτό, τα συνθήματα του Πολυτεχνείου **λαέ πολεμά σου πίνουνε το αίμα, ψωμί - παιδεία - ελευθερία, γενική απεργία, εργατική εξουσία**, είναι συνθήματα αγώνα της σημερινής εποχής.

* Ο Γιώργος Μητροβγένης είναι οδοντίατρος, στέλεχος του ΕΕΚ, της δημοτικής κίνησης ΜΑΡΙΔΑ Δάφνης-Υμηττού, για αρκετές τετραετίες δημοτικός σύμβουλος. Μετείχε στην κατάληψη της Νομικής και του Πολυτεχνείου το 1973 με την Αντι-ΕΦΕΕ απ’ την οποία αποχώρησε λόγω της στάσης του ΚΚΕ στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Κυκλοφορεί

Η «Νέα Τάξη» στη Μέση Ανατολή

— του Θόδωρου Κουτσουμπού

Ποια είναι η στρατηγική του Μπένγιαμιν Νετανιάχου, στον γενοκτονικό του πόλεμο στη Γάζα που τώρα έχει επεκταθεί στον Λίβανο, απειλώντας και το Ιράν; Κριτικοί του, τον κατηγορούν ότι δεν έχει σαφή στρατηγική και ίσως έχουν δίκιο. Ανεξάρτητα όμως από τη στρατηγική, ο σιωνιστής πρωθυπουργός έχει μια σαφή στόχευση, που διαμορφώνεται εδώ και τουλάχιστον 30 χρόνια μετά την απόρριψη των συμφωνιών του Όσλο από τις ισραηλινές ηγεσίες και τη δολοφονία του Ράμπιν από Εβραίο φασίστα καχανιστή – του κόμματος στο οποίο ηγείται ο νυν υπουργός εσωτερικής ασφάλειας του Ισραήλ Μπεν Γκβιρ. Είναι η εξόντωση των Παλαιστίνων, η εθνοκάθαρση στη Γάζα και η προσάρτηση της κατεχόμενης από τον πόλεμο του 1967 Δυτικής Όχθης – αν και οι ακραίοι φασίστες-σιωνιστές δεν παύουν να διακηρύσσουν τον στόχο της δημιουργίας του Μεγάλου Ισραήλ από τη Μεσόγειο μέχρι τον Εφράτη.

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπένγιαμιν Νετανιάχου, που αν δεν γινόταν ο πόλεμος θα ήταν φυλακή για διαφθορά, αναφέρει ως πολεμική στόχευσή του όχι μόνο την “εξάλειψη της Χαμάς” και των άλλων “τρομοκρατών” (μια πολύ αόριστη κατηγορία που μπορεί να περιλάβει τους πάντες), αλλά επίσης την εγκαθίδρυση μιας “νέας τάξης” στη Μέση Ανατολή.

Είναι εφιαλτικό, αλλά τον όρο “νέα τάξη”, χρησιμοποίησε ο Χίτλερ για να επιβάλει τη “χιλιόχρονη βασιλεία” του Τρίτου Ράιχ. Η Νέα Τάξη (με την έννοια της αναδιοργάνωσης, γερμανικά : Neuordnung) ήταν το πολιτικό και κοινωνικό σύστημα που επιχείρησε να επιβάλει η ναζιστική Γερμανία στις περιοχές της Ευρώπης που κατέκτησε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα 6 εκατομμύρια Εβραίων που μαρτύρησαν στα στρατόπεδα θανάτου του ναζισμού ήταν το αποτέλεσμα της “νέας τάξης”.

Ήδη, από τον Σεπτέμβριο του 2023, κατά την ομιλία του στην ετήσια συνέλευση του ΟΗΕ, πριν την

επίθεση της Χαμάς και των άλλων αντιστασιακών ένοπλων οργανώσεων, κρατώντας ένα χάρτη στα χέρια, ο ακροδεξιός σιωνιστής ηγέτης περιέγραφε μια νέα Μέση Ανατολή, όπου η Παλαιστίνη ήταν εντελώς εξαφανισμένη. Ο Νετανιάχου μίλησε για “μνημειώδες μεταμορφωτικό σχέδιο”. Ήταν A New Middle East “From the River to Mediterranean without Palestine.” (Μια νέα Μέση Ανατολή “Από το Ποτάμι μέχρι τη Μεσόγειο θάλασσα χωρίς Παλαιστίνη”. Το ίδιο επανέλαβε και φέτος στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ προτρέποντας τον κόσμο και ιδίως τους Άραβες ηγέτες να ξεχάσουν τους Παλαιστίνους. Αυτό που περιέγραφε ο Νετανιάχου είναι μια στρατηγική με βάση τις νέες συνθήκες του πολέμου, ευθυγραμμισμένη με τις Συμφωνίες του Αβραάμ, που υπέγραψε το Ισραήλ αρχικά με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και το Μπαχρέν υπό την αμερικανική εποπτεία του τότε προέδρου Τράμπ (το 2020) και στη συνέχεια και με άλλες αραβικές χώρες και διευθέτηση των σχέσεων με την Σαουδική Αραβία. Βέβαια, εκείνη η συμφωνία δεν προέβλεπε την ισοπέδωση της Γάζας, ή της Βηρυτού. Το δόλωμα όμως είναι το χρήμα. Λεφτά και οικονομικές συναλλαγές με τα αντιδραστικά κράτη του Κόλπου, και ξεχάστε τους Παλαιστίνους... που άλλωστε “αποτελούν” το 2% του αραβικού κόσμου”.

Η επιχείρηση Πλημμύρα Αλ Άκσα της 7ης Οκτωβρίου 2023 ανατίναξε τις συμφωνίες Αβραάμ.

Η “Νέα Τάξη” στη Μέση Ανατολή δεν είναι απλώς ένα σιωνιστικό επεκτατικό σχέδιο υπό την εγγύηση των ΗΠΑ. Είναι μέρος των στρατηγικών σχεδίων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για ευρύτερη αναμέτρηση παγκόσμιων διαστάσεων που στοχεύουν την Κίνα και τη Ρωσία. Στην εποχή της ιμπεριαλιστικής κρίσης και παρακμής, ο ιμπεριαλισμός με αδήριτη αναγκαιότητα οργανώνει πολέμους και καταστροφές, εξωτερικεύοντας τις εσωτερικές του αντιφάσεις με πολέμους και

καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων.

Εκφράζοντας τα σχέδια ιμπεριαλιστικού μετασχηματισμού της Μέσης Ανατολής, το 2003, η Κοντολίζα Ράις, υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, υπό την κυβέρνηση Τζορτζ Μπους Τζούνιορ, είχε τονίσει:

«Σήμερα, η Αμερική και οι φίλοι και σύμμαχοί μας πρέπει να δεσμευτούμε για έναν μακροπρόθεσμο μετασχηματισμό στη Μέση Ανατολή».

Η στρατιωτική εισβολή στο Ιράκ κατέστρεψε ολοσχερώς την αραβική αυτή χώρα και αργότερα ακολούθησαν η Λιβύη, ο εμφύλιος στη Συρία με τη στρατιωτική επέμβαση στρατών 60 και πλέον χωρών.

Η αποτυχία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο Ιράκ, μετά το Αφγανιστάν και το Ιράκ και η επιχείρηση Al Aqsa Flood ανατινάζουν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, αν και οι λαοί πληρώνουν βαρύ τίμημα με την ολοκληρωτική καταστροφή κάθε οικονομικής, κοινωνικής και κρατικής δομής και εκατομμύρια ξεριζωμένους πρόσφυγες.

Στο γεωστρατηγικό “παιχνίδι” της Μέσης Ανατολής

διασταυρώνονται ευρύτερες, παγκόσμιες εμβέλειες δυνάμεις, με διαφορετικές οικονομικές και γεωπολιτικές επιδιώξεις. Οι Συμφωνίες του Αβραάμ, τις οποίες επέβαλε ο Τραμπ, αλλά στηρίζει ο Μπάιντεν (και η Χάρρις υποψήφια των Δημοκρατικών) και όλο το αμερικανικό ιμπεριαλιστικό κατεστημένο, ήταν η αμερικανική αντίδραση στο Δρόμο του Μεταξίου της Κίνας προς την Ευρώπη. Οι συμφωνίες επιχειρούσαν να εμπλέξουν και την Ινδία ως εν δυνάμει δυναμικό αντίπαλο της Κίνας και του δρόμου της, του Μεταξίου.

Η “νέα τάξη” και η “ανάπλαση” της Μέσης Ανατολής, απαιτεί και προϋποθέτει την καταστροφή του Ιράν, της πιο ισχυρής δύναμης στην περιοχή, που βρίσκεται στο στόχαστρο του Ισραήλ και των ΗΠΑ και κατηγορείται για στρατιωτικές και οικονομικές σχέσεις με τη Ρωσία, αλλά και την Κίνα.

Σε συνδυασμό με τον άλλο μεγάλο πόλεμο που μαίνεται εδώ και διόμισι χρόνια μεταξύ Ουκρανίας (με την στρατιωτική, οικονομική, διπλωματική και πολιτική στήριξη του ΝΑΤΟ και της Δύσης και της Ελλάδας), ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή ρίχνει τα δικά του καύσιμα (από τα οποία δεν έχει έλλειψη) στην πολεμική πυρκαγιά που οδηγεί στον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο πόλεμος στη Γάζα “αναπλάθει” τη Μέση Ανατολή ανοίγοντας τις πύλες της κολάσεως για τον Καταστροφικό Αρμαγεδώνα. Η δυναμική του δεν μένει τοπική περιορισμένη, επεκτείνεται στο Λίβανο, τη Συρία, την Υεμένη (που για να αντιμετωπιστούν οι αντάρτες Χούθι στην Ερυθρά θάλασσα έχουν σταλεί ισχυρές ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις – με ενεργό συμμετοχή της Ελλάδας), το Ιράκ και το Ιράν. Στα εμπλεκόμενα μέρη είναι η Κύπρος και η Ελλάδα, που υπό την αμερικανική ποδηγέτηση έχουν συστήσει στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ και είναι στενοί του σύμμαχοι. Αυτή η στρατηγική δεν είναι μόνο του Μητσοτάκη και της Δεξιάς, έχει συμβάλει ο Τσίπρας και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ και είναι πολιτική όλου του αστικού πολιτικού φάσματος. Είναι μια κοντόφθαλμη πολιτική που εμπλέκει βαθιά την Ελλάδα στους ιμπεριαλιστικούς πολεμικούς σχεδιασμούς με ανυπολόγιστους κινδύνους.

Την κυπριακή κυβέρνηση ήδη την προειδοποίησε η Χεζμπούλάχ να μην επιτρέψει στο Ισραήλ να χρησιμοποιεί το έδαφός της για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις του. Η δε Ελλάδα του Μητσοτάκη έχει την διεύθυνση της διεθνούς ναυτικής-ιμπεριαλιστικής-πολεμικής δύναμης στην Ερυθρά θάλασσα, με αρχηγείο στη Λάρισα.

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ-ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Στην τελευταία σύνοδο της η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, με εισήγηση της Ούρσουλα Φον Ντερ Λάιεν, αποφάσισε να ακολουθήσει το παράδειγμα της Μελόνι στο προσφυγικό και να χρηματοδοτήσει « τρίτες χώρες » (εκτός ΕΕ) για να δημιουργήσουν κλειστά στρατόπεδα - φυλακές για την κράτηση των μεταναστών και των προσφύγων, που ζητούν άσυλο σε ευρωπαϊκή χώρα.

Η Μελόνι είναι η πρώτη που έχει υπογράψει συμφωνία με την Αλβανία, πληρώνοντας αδρά, για τη δημιουργία δύο κλειστών στρατοπέδων κράτησης προσφύγων για να φυλακίζει η Ιταλία τους θαλασσοδαρμένους πρόσφυγες που εντοπίζονται από την ιταλική ακτοφυλακή στη θάλασσα, προσπαθώντας να φτάσουν στις ακτές για να ζητήσουν άσυλο. Αντίστοιχο στρατόπεδο - φυλακή έχει δημιουργηθεί και στην Τυνησία, όπου οι πρόσφυγες αντιμετωπίζονται με την άγρια καταστολή του δικτάτορα, που σε κάποιες περιπτώσεις τους αφήνει στην έρημο να πεθάνουν απ' τη δίψα.

Με την απόφαση αυτή,

βεβαίως, συμφώνησε και ο Έλληνας πρωθυπουργός, που κρατά τα σκήπτρα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής. Εμβληματικό παράδειγμα το έγκλημα του ελληνικού λιμενικού, με ευθύνη της ελληνικής κυβέρνησης, για τον πνιγμό περισσότερων από 650 προσφύγων στα ανοιχτά της Πύλου (βλ. το αφιέρωμα στα «Τετράδια Ψυχιατρικής» Νο 23-25, 2023). Όπως αποκαλύφθηκε σε ντοκυμαντέρ και δημοσίευμα του BBC, η ελληνική ακτοφυλακή εμπλέκεται σε μεγάλο αριθμό θανάτων προσφύγων. Κάποιοι, μάλιστα, πετάχτηκαν ζωντανό στη θάλασσα δεμένοι με χειροπέδες. Η έκθεση της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου αποκαλύπτει εγκληματικές επαναπροωθήσεις προσφύγων και μεταναστών με κόστος ανθρώπινες ζωές. (βλ. Εφημερίδα Συντακτών 25/6/24).

Η Ευρώπη-Φρούριο στο σύνολό της αντιμετωπίζει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες ως απειλή -ο Μητσοτάκης τους είχε αποκαλέσει το καλοκαίρι του 2023 «εισβολείς»- και γι'

αυτό είτε κλείνει τα σύνορα, όπως έκανε ο καγκελάριος της Γερμανίας Όλαφ Σόλτς, είτε τους στέλνει, μέσω των επαναπροωθήσεων και των απελάσεων, πίσω στη χώρα τους, από όπου ξεριζώθηκαν για να σώσουν τη ζωή τους. Το ίδιο και η Αμερική, όπου Μπάιντεν και Τράμπ συναγωνίζονται σε ξενοφοβικό, ρατσιστικό μένος. Τώρα βρέθηκε και τρίτη «λύση». Τα κλειστά στρατόπεδα - φυλακές, όπως αυτά που εγκαινίασε η Μελόνι, για να ικανοποιήσει, βασικά, τους φασίστες οπαδούς της. Οι συνθήκες εδώ είναι άθλιες, ενώ παραβιάζονται και τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα, καθώς η μεταχείριση αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων είναι απάνθρωπη και ισοδυναμεί με βασανιστήριο.

— της Κατερίνας Μάτσα

Ξιά, αλλά όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, από τους φιλελεύθερους μέχρι τους οικολόγους και τους σοσιαλδημοκράτες. Αυτή τη στιγμή διεξάγεται ένας ακήρυχτος πόλεμος απέναντι σε ένα τεράστιο κομμάτι του πληθυσμού του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, που υποχρεώνεται να χτυπήσει την πόρτα του λεγόμενου Πρώτου Κόσμου.

Απέναντι σε αυτόν τον ακήρυχτο πόλεμο -όπως και σε κάθε πόλεμο- οφείλουμε να πάρουμε θέση. Με το μέρος των ισχυρών ή με το μέρος των κατατρεγμένων. Δεν υπάρχουν ίσες αποστάσεις. Η Αλληλεγγύη όλου του εργατικού κινήματος, κάθε αγωνιζόμενης συλλογικότητας προς τους πρόσφυγες πρέπει να προτάσσεται και πρέπει να εκφράζεται έμπρακτα με πολλούς τρόπους και πάντα με ορίζοντα την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, που βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην κρίση του, γεννώντας πόνο και δυστυχία στην πλειοψηφία του πληθυσμού.

Η «Νέα Τάξη» στη Μέση Ανατολή

συνέχεια από τη σελίδα 11

Το αποτέλεσμα είναι ότι το 1/3 των πλοίων που δέχθηκαν επιθέσεις από τους Χούθι της Υεμένης είναι ελληνικά που διακινούν εμπορεύματα και πολεμικά εφόδια προς το Ισραήλ. Αυτό, σε συνδυασμό με τον πόλεμο στην Ουκρανία όπου το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης και άλλες βάσεις παίζουν κομβικό ρόλο στον πόλεμο με τη Ρωσία. Ο Μητσοτάκης, μάλιστα, είναι ο μόνος ηγέτης χώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που διακήρυξε δημόσια ότι «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία». Οι ανατροπές όμως στις τοπικές ισορροπίες, απειλούν να προκαλέσουν αλυσιδωτές αντιδράσεις οδηγώντας σε ευρύτερη πολεμική ανάφλεξη στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο.

Εκατό χρόνια μετά την Καταστροφή του 1922, η ελληνική μπουρζουαζία υπό τον Μητσοτάκη με τη συνέργεια όλων των αστικών κομμάτων, σέρνεται πίσω από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις - ρισκάροντας τις ζωές των παιδιών των εργατών και αγροτών για τα βουλιμικά κέρδη των εφοπλιστών και λοιπών καπιταλιστών.

Ενέργεια και γεωγραφία

Για τον ιμπεριαλισμό, παλαιότερα για τον βρετανικό και σήμερα για τον αμερικανικό, η κυριαρχία πάνω στις ενεργειακές πηγές της Μέσης Ανατολής, το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο, είναι ζωτικής σημασίας για την παγκόσμια κυριαρχία τους. Η θέση της Παλαιστίνης στην

καρδιά της αραβικής πετρελαιοφόρας Μέσης Ανατολής και στο σημείο επαφής δύο ηπείρων, με τεράστια γεωπολιτική σημασία, είναι η αιτία δεινών. Στους αρχαίους χρόνους, η Γάζα ήταν κέντρο εμπορίου και πολιτισμού, συνδέοντας τους λαούς της Μέσης Ανατολής με τους κατοίκους του Αιγαίου και ευρύτερα της Μεσογείου. Από τις Σταυροφορίες μέχρι τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο δυτικός ανερχόμενος καπιταλισμός αρχικά και ο ιμπεριαλιστικός καπιταλισμός από τον 20ό αιώνα, εποφθαλμιούν τη προικισμένη από τη γεωγραφία, τη φύση και την ιστορία -τους Άγιους Τόπους των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών- Παλαιστίνη.

Η αιτία του παρόντος πολέμου δεν είναι οι «ισλαμο-

φασίστες» της Χαμάς, όπως λέει η δυτική ιμπεριαλιστική προπαγάνδα και η προπαγάνδα του Νετανιάχου - που δεν διστάζει να έχει ανοιχτούς φασίστες και ρατσιστές υπουργούς στην κυβέρνησή του (Μπεν Γκβιρ - δημόσιας ασφάλειας, Σμότριντς - οικονομικών, Ελιγιάχου - πολιτιστικής κληρονομιάς). Κατ' αρχήν πρέπει να ειπωθεί ότι ο φασισμός και ο ναζισμός είναι το σάπιο παράγωγο της κρίσης και ιστορικής παρακμής του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού, της Γαλλίας, της Ιταλίας, της «ριγμένης» από το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα των αγορών Γερμανίας και των άλλων δυνάμεων. Τα καθεστώτα του Κόλπου, με τα οποία οι ΗΠΑ και το Ισραήλ διατηρούν τις πιο αγαστές σχέσεις, είναι αντιδραστικά, βάρβαρα,

καπιταλιστικό-φεουδαλικό και πρέπει να ανατραπούν από τα κινήματα των λαών, όμως δεν είναι «φασιστικά». Ο ιμπεριαλισμός, η Γερμανία πρωτίστως, δεν μπορεί να ξεπλύνει την οργάνωση του Ολοκαυτώματος των Εβραίων στα στρατόπεδα θανάτου του χιτλερισμού υποστηρίζοντας το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Ούτε η Γαλλία, γενέτειρα του αντισιωνισμού, η Βρετανία, η Ιταλία, και οι ΗΠΑ, μπορούν να ξεπλύνουν την συνεχή τους στην εξόντωση των Εβραίων. Αιτία του πολέμου είναι η επιδίωξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για έλεγχο και κυριαρχία στην ενέργεια, το πετρέλαιο και φυσικό αέριο, στη διώρυγα του Σουέζ και στο σημείο επαφής των δύο ηπείρων και στο υπογύστρο της Ρωσίας.

Τα παιδιά της Παλαιστίνης ονειρεύονται

“Η ίδια τους η ύπαρξη είναι μια πράξη αντίστασης”

Carol Sansour – ποιήτρια και διευθύντρια του Athens Palestine Film Festival

Ενα σημαντικό, άκρως επίκαιρο και συγκινητικό τριήμερο, με τίτλο *Τα Παιδιά της Παλαιστίνης Βλέπουν το Σήμερα, ονειρεύονται το αύριο*, πραγματοποιήθηκε στον κινηματογράφο STUDIO στις 9-10-11 Οκτωβρίου. Στην “καρδιά” του τριήμερου βρισκόταν Έκθεση Ζωγραφικής Παιδιών 9-11 ετών από προσφυγικό καταυλισμό στη Δυτική Όχθη της κατεχόμενης από τον ισραηλινό στρατό Παλαιστίνης. Τα έργα ζωγραφικής φτιάχτηκαν στη διάρκεια του παρόντος πολέμου στη Γάζα, ως μέρος του προγράμματος ψυχικής θεραπείας μέσω της τέχνης που καθοδηγούσε ο πολύ πρόσφατα εκλιπών καθηγητής του Πανεπιστημίου του Ρέντινγκ, Jeremy Lester. Κάθε πίνακας είναι ζωγραφισμένος δύο φορές. Πώς βλέπουν/βιώνουν τα παιδιά το σήμερα, το 2024, και πώς ονειρεύονται τον κόσμο το 2048, χρονιά που συμπίπτει με τα 100 χρόνια από τη Νάκμπα.

Παράλληλα, καθημερινά προβάλλονταν πολύ ενδιαφέρουσες ταινίες του παλαιστινιακού κινηματογράφου. Την δεύτερη ημέρα, Πέμπτη 10 Οκτωβρίου, η ηθοποιός Ναταλία Γεωργοπούλου απάγγειλε το ποίημα της Etel Adnan “Jennin”. Την τρίτη ημέρα έγινε συζήτηση με ομιλητές τον Χασάν Κούτσι, πρόεδρο της Παροικίας “Το Παλαιστινιακό Σπίτι” και τον Σάββα Μιχαήλ που απάντησαν σε ερωτήσεις.

Εδώ, δημοσιεύουμε την ομιλία, της Carol Sansour στην έναρξη του τριήμερου των εκδηλώσεων. Η Carol Sansour είναι ποιήτρια, σκηνοθέτρια και διευθύντρια του Athens Palestine Film Festival.

“

Σας ευχαριστώ που είστε μαζί μας απόψε.

Είμαστε εδώ για να τιμήσουμε, να αναστοχαστούμε και να φέρουμε την

μαρτυρία του μεγαλείου και της ακλόνητης αντοχής του Παλαιστινιακού λαού, και κυρίως των παιδιών.

Τούτες οι ζωγραφίες, όσο απλές κι αν φαίνονται, φέρουν την ουσία της αντοχής - και η αντοχή, στην Παλαιστίνη, είναι η αντίσταση.

Είναι η αντίσταση στις καταπιεστικές δυνάμεις που έχουν προσπαθήσει και συνεχίζουν να προσπαθούν, να λυγίσουν το Παλαιστινιακό πνεύμα.

Είναι μια άρνηση να αποδεχτούν το δυνατό, επίμονο μήνυμα που έχει σταλεί, άμεσα ή έμμεσα, στους γράμματος ψυχικής θεραπείας μέσω της τέχνης που καθοδηγούσε ο πολύ πρόσφατα εκλιπών καθηγητής του Πανεπιστημίου του Ρέντινγκ, Jeremy Lester. Κάθε πίνακας είναι ζωγραφισμένος δύο φορές. Πώς βλέπουν/βιώνουν τα παιδιά το σήμερα, το 2024, και πώς ονειρεύονται τον κόσμο το 2048, χρονιά που συμπίπτει με τα 100 χρόνια από τη Νάκμπα.

“Πρέπει να πεθάνετε.

Χρειάζεστε να είστε ήσυχοι.

Πρέπει να το βουλώσετε. Χρειάζεται να εξαφανιστείτε.”

Αλλά δεν εξαφανιζόμαστε... Αρνούμαστε να εξαφανιστούμε.

Μπροστά σε αυτήν την βάρβαρη πραγματικότητα, τα παιδιά μας, οι πιο ανυπεράσπιστοι ανάμεσά μας, αντιστέκονται με βαθύτατους τρόπους.

Δεν επιβιώνουν απλώς - ονειρεύονται.

Ονειρεύονται με χρώματα· σε πείσμα της σκοτεινής καθημερινής πραγματικότητας, υπομένουν.

Τολμούν να φανταστούν το μέλλον που μπορούν να χτίσουν με τα ίδια τους τα χέρια, όπου η ελευθερία και η αξιοπρέπεια δεν είναι απόμακρες εμπνεύσεις αλλά βιωμένες πραγματικότητες.

Ονειρεύονται έναν κόσμο όπου μπορούν να μεγαλώσουν ώστε να γίνουν γιατροί, δάσκαλοι, καλλιτέχνες και ηγέτες - έναν κόσμο όπου οι φωνές τους δεν σιγούν αλλά ακούγονται και θαυμάζονται.

Carol Sansour και Σάββα Μιχαήλ

Δεν θέλω να ζωγραφίσω μια ρομαντική ή όμορφη εικόνα της πραγματικότητάς μας.

Η αλήθεια είναι και είναι σκληρή.

Είναι σκληρότερη απ' ό,τι ο οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί πλήρως να εκφράσει, σκληρότερη απ' ό,τι ο οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί στα αλήθεια να φανταστεί.

Μπορούμε να μιλήσουμε για αριθμούς και στατιστικές - αλλά κανένα από αυτά τα στοιχεία δεν εκφράζουν την πλήρη τραγωδία τού να είσαι παιδί που μεγαλώνει στη Γάζα, στη Χεβρώνα, το Μπέιτ Λαχέμ, ή την Τζενίν.

Ένα παιδί όπως ο Mohammed Dada, ο οποίος σκοτώθηκε σε ηλικία 15 ετών προσπαθώντας να προστατέψει τα νεότερα αδέρφια του.

Ένα παιδί όπως ο Κχα-

λέντ, που ονειρεύεται να παίζει έξω χωρίς τον φόβο των βομβών.

Ένα παιδί όπως η Μάχα, που διατηρεί την πίστη ότι η εκπαίδευση μπορεί να αλλάξει τον κόσμο ακόμα και αν το σχολείο της έχει γίνει συντρίμια.

Η Ένα παιδί όπως ο Χίντ, η Άγια, ο Αμπέρ, όπως ο Αλί, όπως ο Γιώργος, όπως ο Χασάν, ή όπως τόσοι και τόσοι ακόμα...

Αυτά τα παιδιά ζουν μέσα σε μια πραγματικότητα στρατιωτικής κατοχής, τειχών απαρτχάιντ, βομβαρδισμών, εκποτίσεων, λιμοκτονίας, εποικιστικής βίας, και συνεχούς επιτήρησης.

Εξαναγκάζονται να μεγαλώσουν τόσο γρήγορα, να κουβαλήσουν στους ώμους τους το βάρος ενός κόσμου τόσο βαρύ για να

τον σκάνουν ανήλικοι.

Γνωρίζουν τι σημαίνει να χάνεις ένα σπίτι, ένα μέλος της οικογένειας, έναν φίλο - και συνεχίζουν, να ονειρεύονται.

Ακόμα, αντιστέκονται.

Ακόμα και στο πρόσωπο αφάνταστων δυσκολιών, τα παιδιά μάς δείχνουν τη η αντοχή στα αλήθεια σημαίνει.

Ζωγραφίζουν στους τοίχους των στρατοπέδων προσφύγων, τραγουδούν, χορεύουν και γράφουν ποίηση για το μέλλον της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

Η ίδια τους η ύπαρξη είναι μια πράξη αντίστασης.

Η άρνησή τους να σταματήσουν να ονειρεύονται είναι ίσως η μεγαλύτερη άμυνα.

Και έτσι, ενώ η πραγματικότητα είναι σκοτεινή, πρέπει να έχουμε πίστη.

Πίστη είναι ότι αυτή η σκοτεινιά δεν μπορεί να διαρκέσει για πάντα.

Πίστη είναι ότι ο Παλαιστινιακός λαός, και κυρίως τα παιδιά μας, κουβαλούν μέσα τους ένα φως που καμιά ποσότητα βίας, καταπίεσης, ή κατοχής δεν μπορεί να εκμηδενίσει.

Αυτή η πίστη μάς διατηρεί, και μας οδηγεί προς την απελευθέρωση.

Είναι στο χέρι μας να υποστηρίξουμε τους Παλαιστίνιους, να ενισχύσουμε τις φωνές τους, και να κουβαλήσουμε τα όνειρά τους. Και προτείνω τι να κάνουμε.

Πρέπει να δράσουμε, να μιλήσουμε, και πρέπει να μην υπαναχωρήσουμε στην δέσμευσή μας.

Όσο συνεχίζουν να ονειρεύονται και όσο συνεχίζουμε να υψώνουμε τις φωνές τους, τα όνειρά τους θα γίνουν μια μέρα η κοινή μας ολονών πραγματικότητα.

Σας ευχαριστώ.

”

Εβραϊκές φωνές ζητούν διεθνείς κυρώσεις για να σταματήσει το Ισραήλ τη σφαγή

Περισσότεροι από 1.000 Ισραηλινοί και Γαλλοϊσραηλινοί, μεταξύ των οποίων ακαδημαϊκοί και καλλιτέχνες, καλούν τη διεθνή κοινότητα να εφαρμόσει όλες τις δυνατές κυρώσεις κατά του Ισραήλ προκειμένου να επιτευχθεί άμεση κατάπαυση του πυρός.

Η ακροδεξιά κυβέρνηση Νετανιάχου συνεχίζει τον γενοκτονικό πόλεμο στη Γάζα, με ανηλεείς βομβαρδισμούς και με ακόμη πιο θανατηφόρο όπλο την λιμοκτονία εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στη Γάζα, με μαζικές συλλήψεις και δολοφονίες στη Δυτική Όχθη και συνεχείς καταστροφικούς βομβαρδισμούς στο Λίβανο. Μερικές φωνές, μειοψηφικές προς το παρόν, Ισραηλινών και Εβραίων εκτός Ισραήλ, καταδικάζουν την γενοκτονική πολιτική της κυβέρνησης του Ισραήλ, και ζητούν την εφαρμογή διεθνών κυρώσεων κατά του Ισραήλ.

Το κείμενο αναφέρει:

Εμείς, οι πολίτες του Ισραήλ, που ζούμε στο Ισραήλ και αλλού, καλούμε τη διεθνή κοινότητα -τα Ηνωμένα Έθνη και τα όργανά τους, τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Αραβικό Σύνδεσμο και όλες τις χώρες του κόσμου- να παρέμβουν άμεσα εφαρμόζοντας όλες τις δυνατές κυρώσεις κατά του Ισραήλ, προκειμένου να επιτευχθεί άμεση κατάπαυση του πυρός μεταξύ του Ισραήλ και των γειτόνων του. Αυτό γίνεται για το μέλλον των λαών που ζουν στο Ισραήλ-Παλαιστίνη και στην περιοχή και για να διασφαλιστεί το δικαίωμά τους στην ασφάλεια και τη ζωή. Την Τετάρτη [16 Οκτωβρίου 2024], ο ηγέτης της Χαμάς Yahya Sinwar σκοτώθηκε από τον ισραηλινό στρατό. Φοβόμαστε ότι αυτός ο θάνατος, ο

Αντισιωνιστές Εβραίοι διαμαρτύρονται ενάντια στην πολιορκία και γενοκτονία στη Γάζα

ο οποίος ανακοινώθηκε ως το τέλος της ισραηλινής επίθεσης, είναι απλώς ένα ακόμη βήμα στον θανατηφόρο δρόμο προς την άβυσσο.

Πολλοί από εμάς είναι μακροχρόνιοι ακτιβιστές που εργάζονται ενάντια στην κατοχή και υπέρ της ειρήνης και της κοινής ύπαρξης. Με γνώμονα την αγάπη για τη χώρα μας και το λαό της, ανησυχούμε εξαιρετικά σήμερα. Τρομοκρατηθήκαμε από τα εγκλήματα πολέμου που διαπράχθηκαν από τη Χαμάς και τους συνεργούς της στις 7 Οκτωβρίου και είμαστε συγκλονισμένοι από τα αμέτρητα εγκλήματα πολέμου που διαπράττει το Ισραήλ. Δυστυχώς, η πλειοψηφία των Ισραηλινών υποστηρίζει τη συνέχιση του πολέμου. Έτσι, η αλλαγή εκ των έσω φαίνεται αδύνατη αυτή τη στιγμή. Το κράτος του Ισραήλ βρίσκεται σε μια αυτοκτονική τροχιά και σε μια επιχειρησιακή καταστροφής των άλλων που συνεχίζει να εντείνεται κάθε μέρα που περνάει.

Η ισραηλινή κυβέρνηση εγκατέλειψε τους πολίτες της που κρατούνται όμηροι (και μερικές φορές τους

σκότωσε) - εγκατέλειψε τους κατοίκους του νότιου και του βόρειου Ισραήλ και με τις ενέργειές της θυσιάζει το μέλλον των ιδίων των πολιτών της. Οι Παλαιστίνιοι που είναι πολίτες του Ισραήλ διώκονται και φιμώνονται τόσο από τις αρχές όσο και από την πλειοψηφία της κοινής γνώμης. Η καταπίεση, ο εκφοβισμός και η πολιτική δίωξη εμποδίζουν πολλούς ομοϊδέατες πολίτες να αναλάβουν δημόσια δέσμευση υπογράφοντας την παρούσα έκκληση.

Ο ορίζοντας της επίλυσης της σύγκρουσης -της συμφιλίωσης, ενός μέλλοντος όπου οι Εβραίοι-Ισραηλινοί θα μπορούν να ζουν με ασφάλεια σε αυτόν τον χώρο- απομακρύνεται όσο ο πόλεμος συνεχίζεται. Αλλά η καταστροφή και η σφαγή πρέπει να σταματήσουν τώρα!

Η απουσία αποτελεσματικών διεθνών πιέσεων, η συνεχής προμήθεια όπλων στο Ισραήλ και η διατήρηση των συμφωνιών οικονομικής, επιστημονικής και πολιτιστικής συνεργασίας σε θέματα ασφάλειας

και ασφάλειας δίνουν σε πολλούς Ισραηλινούς την άνεση να πιστεύουν ότι η πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνησή τους έχει διεθνή υποστήριξη. Πολλοί αρχηγοί κρατών είναι αγανακτισμένοι και καταδικάζουν το Ισραήλ, αλλά οι δηλώσεις αυτές δεν ακολουθούνται από δράση. Έχουμε βαρεθεί τα κενά λόγια.

Για το μέλλον μας και για το μέλλον όλων των κατοίκων του Ισραήλ και της Παλαιστίνης και των χωρών της περιοχής, σας ικετεύουμε: σώστε μας από τους εαυτούς μας! Ασκήστε πραγματική διεθνή πίεση στο Ισραήλ για άμεση και διαρκή κατάπαυση του πυρός.

Πρώτοι υπογράφοντας: Yael Lerer, Γαλλοϊσραηλινή, εκδότρια και μεταφράστρια, πρώην υποψήφια του Εθνικού Λαϊκού Κόμματος για την 8η εκλογική περιφέρεια της Γαλλίας.

Εκτός Γαλλίας Anat Matar, Φιλόσοφος, Πανεπιστήμιο Τελ Αβίβ,

Ron Naiweld, Γαλλοϊσραηλινός, ιστορικός του Ιουδαϊσμού, CNRS

Yoav Shemer-Kunz, Γαλλο-

ϊσραηλινός, πολιτικός επιστημόνας, Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου

Yael Berda, Κοινωνιολόγος, καθηγήτης στο Εβραϊκό Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ

Smadar Ben-Natan Δικηγόρος και ερευνητής με ειδίκευση στα ανθρώπινα δικαιώματα, Πανεπιστήμιο του Oregon

Oded Goldreich, Βραβευμένος με το Βραβείο Ισραήλ, Aliza Shenhar, Ομότιμος καθηγήτης, πρώην πρέσβης του Ισραήλ στη Ρωσία, πρώην πρόεδρος του Yezreel Valley College

Amos Goldberg, Ειδικός στο Ολοκαύτωμα, καθηγητής εβραϊκής ιστορίας και σύγχρονου εβραϊκού κόσμου, Εβραϊκό Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ

Menachem Klein, Καθηγητής πολιτικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο Bar-Ilan

Yagil Levy, Κοινωνιολόγος, ειδικός σε στρατιωτικά θέματα, Καθηγητής στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο του Ισραήλ

Shmuel Lederman, Ειδικός στις μελέτες γενοκτονιών και στην πολιτική θεωρία, λέκτορας στο Πανεπιστήμιο της Χάιφα

Neve Gordon, Δικηγόρος και πολιτικός επιστήμονας, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Queen Mary του Λονδίνου

Idan Landau, Καθηγητής γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Ben-Gurion του Negev

Michal Ben-Naftali, Συγγραφέας του βιβλίου «Ne vois-tu pas que je brûle?» (2024), Actes Sud Miriam

Eliav-Feldon, Ιστορικός, ομότιμος καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ

Achinoam Nini (Noa), τραγουδίστρια

Ραβίνος Dubi Avigur Rakefet, Ραβίνοι για τα ανθρώπινα δικαιώματα

Michael Ben-Yair, Πρώην γενικός εισαγγελέας του Ισραήλ

Ayala Metzger, Μία από τις ηγετικές φυσιογνωμίες των διαμαρτυριών των οικογενειών των ομήρων.

ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΑΚΟΦΣΚΙ ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

**Κριστιάν Ρακόφσκι,
Κείμενα για το Εθνικό
Ζήτημα (1920 - 1923),
μετάφραση Γιώργος
Χλωρός, εκδόσεις
Λοκομοτίβα, σελ. 320**

Ενα σπουδαίο βιβλίο του μεγάλου διεθνιστή, μπολσεβίκου ηγέτη, πρώτου προέδρου της ανεξάρτητης σοβιετικής σοσιαλιστικής δημοκρατίας της Ουκρανίας, του Κριστιάν Ρακόφσκι, είναι ήδη στα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Σε μια καλαίσθητη μορφή, το βιβλίο περιλαμβάνει κείμενα του Ρακόφσκι για το Εθνικό Ζήτημα, γραμμένα στα κρίσιμα για την νεοδημιουργημένη Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών χρόνια 1920 - 1923. Αυτά τα κείμενα έμεναν επί έναν αιώνα άγνωστα στο ευρύ κοινό διεθνώς και στην Ελλάδα. Έχουν όμως μεγάλη σημασία, για την κατανόηση της ιστορίας του πρώτου προλεταριακού κράτους, της ανόδου, του εκφυλισμού, της κρίσης και της πτώσης του το 1991. Έχουν επίσης μεγάλη σημασία για την αντιμετώπιση του εθνικού ζητήματος σήμερα, στην Ανατολική Ευρώπη, στην Ασία, όσο και στη Μέση Ανατολή με τη φλεγόμενη Παλαιστίνη και το Λίβανο, και σε άλλες περιοχές του κόσμου. Ιδιαίτερα, ο πόλεμος στην Ουκρανία, στον οποίο μέτουν όλες οι μεγάλες δυνάμεις, ολόκληρος ο δυτικός ιμπεριαλιστικός κόσμος από τη μια και η Ρωσία και οι σύμμαχοί της από την άλλη, μπορεί να φωτιστεί καλύτερα από τη γνώση των ιστορικών απαρχών του ζητήματος.

Τα κείμενα που περιέχει ο τόμος, γράφονται σε μια μεταβατική περίοδο, όταν το επαναστατικό κράτος των σοβιέτ (συμβουλίων) των εργατών και αγροτών γραφειοκρατικοποιείται

με γρήγορους ρυθμούς, ενώ ο βαριά ασθενής Λένιν δίνει τις τελευταίες πολιτικές - θεωρητικές μάχες του για τη διαφύλαξη του νεαρού σοβιετικού σοσιαλιστικού κράτους, υπερασπιζόμενος το μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου, τη μαρξιστική διεθνιστική αντιμετώπιση του εθνικού ζητήματος και ενάντια στην γοργά αναπτυσσόμενη γραφειοκρατία. Σε αυτές τις μάχες, ιδίως στην Κεντρική Επιτροπή του Μπολσεβίκικου Κόμματος έχει στενό συνεργάτη του τον Τρότσκι, όπως μπορεί κανείς να διαπιστώσει μελετώντας παράλληλα τους τόμους των Απάντων του Λένιν τ. 45 και τ. 54 της 5ης ελληνικής έκδοσης.

Ο Κριστιάν Ρακόφσκι, κορυφαίος μαρξιστής, διεθνιστής επαναστάτης, είναι εκείνη την περίοδο πρόεδρος της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ουκρανίας, της δεύτερης σημαντικότερης δημοκρατίας της ΕΣΣΔ. Το εθνικό ζήτημα ήταν οξύ σε όλες τις περιοχές της ανατραπείσας από την επανάσταση τσαρικής Ρωσίας - "φυλακής των λαών", κατά την έκφραση του Λένιν. Ακόμη πιο οξύ ήταν στην Ουκρανία, τμήματα της οποίας κατά περιόδους ανήκαν σε πολλές ανταγωνιζόμενες δυνάμεις, Πολωνία, Γερμανία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία, και φυσικά στην Τσαρική Ρωσία. Πυροδοτημένο από τον παγκόσμιο πόλεμο και την επανάσταση και μετά απ' την ιμπεριαλιστική επέμβαση 15 ξένων στρατιών και τον εμφύλιο, με την κατάλληλη πολιτική των Μπολσεβίκων,

το εθνικό κίνημα γίνεται ισχυρή ενισχυτική δύναμη της προλεταριακής επανάστασης. Με πρωτεργάτη τον Ρακόφσκι, η Ουκρανία γίνεται βασική συνιστώσα της νεοδημιουργημένης ένωσης σοβιετικών σοσιαλιστικών κρατών.

Τα κείμενα του Ρακόφσκι είναι έκφραση της υψηλής θεωρητικής κατανόησης του εθνικού ζητήματος και της σχέσης του με το ταξικό αίτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης του προλεταριάτου και των λαών από την καπιταλιστική εκμετάλλευση. Ο Ρακόφσκι συνεχίζει την θεωρητική παράδοση του Μαρξ και του Λένιν στη μελέτη του εθνικού ζητήματος, εμβαθύνοντας την ανάλυση στις συνθήκες της σοσιαλιστικής σοβιετικής εξουσίας σε μια μεγάλη πολυεθνική χώρα και μετάβασης από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό. Χωρίς αυτά τα θεωρητικά εφόδια θα ήταν αδύνατο να ηγηθεί στην επανάσταση και στη μορφοποίηση της επανάστασης υπό το σχήμα της σοβιετικής σοσιαλιστικής Ουκρανίας μέσα στην ΕΣΣΔ.

Μετά τον θάνατο του Λένιν και την ραγδαία ενίσχυση της γραφειοκρατίας, ο Ρακόφσκι θα παραμεριστεί από τον Στάλιν. Αρχικά θα σταλεί πρεσβευτής στο Παρίσι. Αργότερα, θα συλληφθεί και θα φυλακιστεί, καθώς είναι όχι μόνο στενός φίλος και συμμα-

χητής του Τρότσκι, αλλά επίσης, όταν ο ηγέτης του Κόκκινου Στρατού θα εξοριστεί, ο Ρακόφσκι θα είναι ο κυριότερος θεωρητικός - πολιτικός εκπρόσωπος της Αριστερής Αντιπολίτευσης μέσα στη Ρωσία.

Μετά το 1933, ο Ρακόφσκι, θα υποταχθεί στον Στάλιν. Κυριότερος λόγος δεν είναι τα σοβαρά προβλήματα καρδιάς του ηλικιωμένου επαναστάτη, όσο η απειλή που αισθάνεται από τη νίκη του φασισμού στη Γερμανία. Δυστυχώς, η μοίρα του Κριστιάν Ρακόφσκι, όπως και των άλλων επαναστατών ηγετών της προλεταριακής Οκτωβριανής επανάστασης του 1917, είναι προδιαγεγραμμένη. Στα χρόνια του Μεγάλου Τρόμου θα δικαστεί στην τρίτη Δίκη της Μόσχας μαζί με τους Μπουχάριν, Ρίκοφ, Κρεστίνσκι κ.ά. Όλοι τους κατηγορούνται για εσχάτη προδοσία, συνωμοσία, κατασκοπεία, τρομοκρατία, σαμποτάζ. Κατά το κατηγορητήριο είχαν συστήσει «αντισοβιετικό μπλοκ τροτσικιστών και δεξιών». Στο εδύλιο του κατηγορουμένου θα καθίσει και ο διαβόητος Γιάγκοντα, Λαϊκός Επίτροπος (υπουργός) Εσωτερικών και αρχηγός της πολιτικής αστυνομίας, σκηνοθέτης των δυο προηγούμενων δικών. Η κακή σκηνοθεσία θα τιμωρηθεί με καταδίκη σε θάνατο και εκτέλεση. Ωστόσο, ο Ρακόφσκι δεν θα εκτελεστεί

άμεσα, θα φυλακιστεί και θα εκτελεστεί το 1941.

Τα σπουδαία μυαλά, που ηγήθηκαν στην επανάσταση και εμβάθυναν τις θεωρίες του Μαρξ σε θέματα που δεν είχαν τεθεί ενόσω ζούσε ο γενάρχης του επιστημονικού σοσιαλισμού, τσακίστηκαν και οι ιδέες τους τέθηκαν υπό διωγμό. Υπό διωγμό όμως θα τεθούν και τα ρεύματα της επαναστατικής τέχνης που συμβάδισαν με την επανάσταση, και είναι σήμερα γνωστά ως Ρωσική Πρωτοπορία. Επίσης, επιστημονικές θεωρίες στη Βιολογία θα διωχθούν για να επικρατήσει ο τσαρλατανισμός ενός Λυσένκο, ενώ και στη φυσική επιστήμη, θα τεθούν υπό διωγμό οι δύο μεγαλύτερες επαναστάσεις του 20ού αιώνα, η θεωρία της Σχετικότητας και η Κβαντομηχανική. Ήταν μια αντεπανάσταση σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, τέχνης, σκέψης και πολιτισμού.

Η συμβολή του Ρακόφσκι στην επαναστατική παράδοση είναι βαθιά. Στα Βαλκάνια, στην Ευρώπη, στον κόσμο όλο, ο Ρακόφσκι αποτελεί πηγή έμπνευσης για τα επαναστατικά κινήματα. Όχι τυχαία, το 2001, στον απόηχο των ιμπεριαλιστικών βομβαρδισμών στη Γιουγκοσλαβία, πρωτοπόρες επαναστατικές μαρξιστικές οργανώσεις και κόμματα από την Ελλάδα (ΕΕΚ), την Τουρκία, τα Βαλκάνια, από χώρες της πρώην ΕΣΣΔ και τη Ρωσία, αλλά κι απ' την Λατινική Αμερική, δημιούργησαν ένα Διεθνές Σοσιαλιστικό Κέντρο δίνοντάς του το όνομα Κριστιάν Ρακόφσκι.

**νέα
προοπτική**

Τετάρτη 13 Νοεμβρίου 2024
κιν.: 6977666470 • e-mail: neaprooptiki.gr@googlegroups.com

Η Νέα Προοπτική στο Internet: www.neaprooptiki.gr

ΤΟ ΕΕΚ ΣΤΟ III ENCUENTRO TROTSKY ΣΤΟ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ

— του Σάββα Στρούμπου

Τριμελής αντιπροσωπεία του ΕΕΚ, αποτελούμενη από τους συντρόφους Σάββα Μιχαήλ, Σάββα Στρούμπο και την συντρόφισσα Ναταλία Γεωργοσοπούλου, συμμετείχε στο III Encuentro Internacional Trotsky που πραγματοποιήθηκε στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής στις 23 ως 26 Οκτωβρίου 2024. Οι δύο προηγούμενες Συναντήσεις έγιναν η πρώτη στην Αβάνα της Κούβας το 2019 και η δεύτερη στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας το 2023, μετά από την διαδικτυακή, λόγω πανδημίας, συνάντηση - σεμινάριο Trotsky em Permanencia το 2021. Στις συναντήσεις στην Βραζιλία το ΕΕΚ εκπροσώπησε ο Σάββας Μιχαήλ διαδικτυακά. Βασικός οργανωτής του Encuentro είναι ο γνώριμός μας και στην Ελλάδα σ. Frank Garcia Hernandez, που προέρχεται από το ΚΚ Κούβας και συμμετέχει στην ανεξάρτητη κουβανέζικη ομάδα Comunistas. Ο σ. Frank, μετά τα γεγονότα του Ιουλίου του 2021, έχει διαγραφεί από το ΚΚ (βλ. εδώ: <https://www.neaprooptiki.gr/oi-comunistas-gia-tis-diadiloseis-tis-11-is-ioulioy/> και <https://www.neaprooptiki.gr/syentefxi-tou-kouvanou-trotsky-juan-leon-ferrera/>) και ζει μόνιμα στην Αργεντινή. Εδώ να σημειώσουμε ότι μετά την

πρώτη συνδιάσκεψη στην Αβάνα, η οποία πραγματοποιήθηκε παρά τις μεγάλες δυσκολίες που πρόταξε η σταλινική γραφειοκρατία, ο σ. Frank επισκέφθηκε την Ελλάδα ως καλεσμένος του ΕΕΚ και συμμετείχε σε πετυχημένη εκδήλωση του κόμματός μας στην ΕΣΗΕΑ για τα 60 χρόνια της Κουβανέζικης Επανάστασης.

Το Encuentro Trotsky και η Λατινική Αμερική

Η Λατινική Αμερική είναι ένα ηφαιστειογενές τοπίο που συσσωρεύει με τρόπο αποκαλυπτικό όλες τις αντιφάσεις της δομικής κρίσης του καπιταλισμού. Ακραίες ανισότητες, μεγάλη φτώχεια,

διεφθαρμένες κυβερνήσεις, ακραίος νεοφιλελευθερισμός, άκρα δεξιά, φασισμός, και από την άλλη, μεγάλα κοινωνικά κινήματα, λαϊκοί ξεσηκωμοί, κοινωνική αλληλεγγύη και επαναστατικές εξεγέρσεις. Και βέβαια, η περίπτωση της Κούβας, το νησί της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής Επανάστασης στη Λατινική Αμερική. Εκεί, μπορεί η ανάπτυξη και ο έλεγχος της οικονομίας να μη γίνεται πλέον από τις εργαζόμενες μάζες αλλά από προνομιούχους επαγγελματίες του κράτους, που έχουν βάλει τον εαυτό τους πάνω από τους εργαζόμενους, και ο ασφυκτικός κλοιός του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και μισού αιώνα εμπάργκο να έχει δημιουρ-

γήσει τεράστια προβλήματα και πιέσεις για άνοιγμα στην αγορά, ωστόσο μια διαδικασία καπιταλιστικής παλινόρθωσης σκοντάφτει σε εμπόδια και δεν έχει ολοκληρωθεί. Δεν μπορούμε παρά να φωνάξουμε σθεναρά: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΒΑΝΕΖΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ! Από μια άποψη, η πρωτοβουλία του σ. Frank να ξεκινήσει το Encuentro Trotsky στην Αβάνα αποτελεί αντανάκλαση της ανάγκης και μια πολιτική απάντηση απέναντι σε αυτή τη διαδικασία ως προσπάθεια αναζήτησης επαναστατικής εναλλακτικής στις απαρχές της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 και στο διεθνές επίπεδο των επαναστατικών προβληματισμών και ανατροπών...

Το Encuentro Trotsky και η Αργεντινή

Το III Encuentro πραγματοποιήθηκε στην Αργεντινή σε μια κρίσιμη για τη χώρα περίοδο. Εδώ και έναν χρόνο Πρόεδρος είναι ο λεγόμενος "αναρχοκαπιταλιστής", για την ακρίβεια φασίστας Μιλέι, που εξελέγη με 55%, με την αντιπρόεδρό του να δηλώνει υποστηρίκτρια της αιματοβαμμένης δικτατορίας του Βιντέλα, που διήρκεσε πέντε χρόνια (1976 - 1981) και επέβαλε ένα καθεστώς καταστολής και τρομοκρατίας, με 30 χιλιάδες "εξαφανισμένους" και που έμεινε στην ιστορία ως "Βρώμικος Πόλεμος". Στην κυβέρνηση Μιλέι εκφράζεται μια βίαιη προσπάθεια του κεφαλαίου να χτυπηθούν όλα τα μέτρα που μετά το κραχ του 2008 και μετά την πανδημία, πάρθηκαν από τις κεντρικές τράπεζες και τις κυβερνήσεις για να συγκρατήσουν την κατάρρευση, και τα οποία απέτυχαν, πυροδοτώντας ξανά τον πληθωρισμό και την καταστροφική ακρίβεια, σε συνθήκες βουλιγμάτος της οικονομίας και μαζικής ανεργίας (βλ. εδώ: <https://www.neaprooptiki.gr/argentinio-prioni-tou-fasista-milei/>). Στην τρέχουσα περίοδο χαρακτηρίζεται δολοφόνους όσα άτομα υποστηρίζουν την άμβλωση, οδηγεί βιομηχανικούς εργάτες να αμείβονται με μπλοκάκι, καταργώντας στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα, μπλοκάρει τη χρηματοδότηση στα δημόσια πανεπιστήμια και θέλει να ιδιωτικοποιήσει μέρος των δημόσιων Μέσων Μαζικής Μεταφοράς.

Απέναντι σε όλα τα παραπάνω, το εργατικό και φοιτητικό κίνημα αντιστέκονται σθεναρά με καταλήψεις πανεπιστημίων, απεργίες καθηγητών και οδηγών σε MMM κ.ά. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ετήσια πορεία του Pride το Σάββατο 2/11 είχε πάνω από 500 χιλιάδες διαδηλωτές. Η υλοποίηση του Encuentro Trotsky μέσα σε αυτό το τοπίο εντάσσεται σίγουρα στις μορφές αντίστασης της εργατικής τάξης απέναντι στον φασίστα Μιλέι.

Η Αριστερά στην Αργεντινή βρίσκεται παραδοσιακά στον χώρο του Τροτσκισμού. Σε αυτό συνέβαλε τόσο ο ηρωισμός και η αυτοθυσία των μαχητών των Τροτσκιστικών οργανώσεων από τη δεκαετία του '30 και μετά, όσο και μια σειρά από προδοσίες του σταλινικού ΚΚ (συνεργασία με το κόμμα του Περόν, προδοσία του Τσε κ.ά.). Στο Encuentro συμμετείχε σχεδόν όλο το φάσμα κομμάτων, οργανώσεων και ομάδων που μιλούν στο όνομα του Τροτσκισμού στην Αργεντινή και σε όλες σχεδόν τις χώρες της λατινοαμερικανικής ηπείρου. Επίσης, παραβρέθηκε ως επίσημος καλεσμένος ο Alex Callinikos (SWP, αδερφή οργάνωση του ΣΕΚ στην Αγγλία), και συμμετείχαν, πέρα από την αντιπροσωπεία του ΕΕΚ, ο ιστορικός σ. Osvaldo Coggiola, ο φιλόσοφος Alex Steiner από τις ΗΠΑ, ο Eric Toussaint (διαδικτυακά) από το Βέλγιο, ακτιβιστές από το Μεξικό και τον Καναδά που ανήκουν στην ομάδα των Σπαρτακιστών.

Στο συνέδριο συμμετείχαν, σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσαν οι διοργανωτές, πάνω από 110 ομιλητές στις διάφορες θεματικές και το παρακολούθησαν συνολικά πάνω από 1.000 άτομα. Οι θεματικές αγκάλιαζαν ένα μεγάλο μέρος του φάσματος θεμελιωδών ζητημάτων της Τροτσκιστικής παράδοσης.